

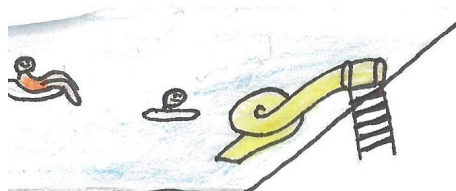

PR(A)VA BESEDA

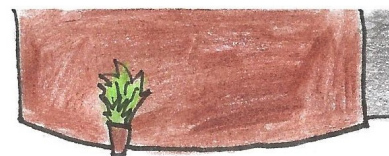
OŠ Franceta Bevka Ljubljana

9. številka

junij 2013

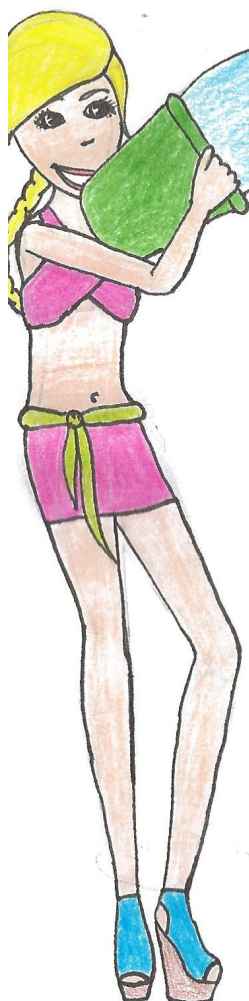

**SAMO ZA
FANTE**

**SAMO ZA
DEKLETA**

ŠPORT

MED ODMOROM

IZPOD PERESA

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Ilustracija: Petra Birsa

UVODNIK

Dragi Bevkovci!

Pa je končno prišla dolgo pričakovana pomlad in prvo sonce. Tudi v šoli ne bomo več tako dolgo. Zdaj se je potrebno potruditi in potrpeti do konca, potem pa gremo na zaslužene počitnice.

Preživite čas v naravi s prijatelji ali z družino in se odpravite na sladoled. Tako se boste napolnili z novo energijo, ki vam bo pomagala, da preživite naslednje šolsko leto. Uredništvo šolskega časopisa se je potrudilo in vam pripravilo drugo izdajo časopisa v letošnjem letu. Vzemite ga v park in ga prelistajte ter s pomočjo navodil pripravite zapestnice prijateljstva, poučite se o varni rabi spleta, nasmejte se ob branju vicev ali se poučite o vedeževanju s kavno usedlino.

Za letos se poslavljamo. Želimo vam počitnice, ki naj bodo prepolne doživetij, radosti, smeha, druženja in sreče. Srečno!

Glavna urednica

Zala Šenkinc

Vsebina

Pod šolskim drobnogledom 3–12

Šport 13

Potujemo 14

Glasba 15

Kultura 16

Za dekleta in fante 17-19

Za najmlajše 20

Izpod peresa 21-48

Med odmorom 49-56

Izbirni predmet Šolsko novinarstvo

Mentor: Bojan Maričič

Uredniški odbor:

Glavna urednica: Zala Šenkinc, 8. b

Pomočnica: Jasmina Alibegić, 7. a

Novinarji: Nika Hasler, 7. a

Sara Kralj, 7. b

Nace Hočevnar, 7. a

Selma Hušidić, 7. a, Anja Habič, 8. b; Luna Keček Natlačen, 8. b

Ilustracije in slike: učenci pod mentorstvom Petre Novak Trobentar, Lucije Kenda, Helene Pogorelec Škerlep, Simone Samida Cerk in Aljoše Bester

Fotografija: Ula Sok

Za tisk in vezavo se zahvaljuje-
mo podjetju Družina d. o. o.

Osnovna šola

Franceta Bevka Ljubljana

Ulica Pohorskega bataljona 1
Ljubljana

Tel. št.:

(01) 568 70 10

Faks:

(01) 568 23 23

E-pošta: Najdete nas lahko na
spletu!

<http://www.francebevka.net>

LIKOVNI NATEČAJ

Na pobudo OŠ Ivana Tavčarja Gorenja vas in v sodelovanju z Rdečim križem Slovenije so v TEDNU RDEČEGA KRIŽA (od 8. do 15. maja 2012) razpisali likovni natečaj z naslovom **MLADI ZA BOLJŠI SVET – OTROCI POMAGAJO OTROKOM.**

Namen natečaja je bil, da bi se otroci zavedali predvsem socialnih razlik, razvijali naj bi kulturo medsebojnega razumevanja in spoštovanja ter iskali rešitve k boljšemu življenju.

S kreativnimi likovnimi motivi in idejami ter z doživetim in občutenim likovnim izražanjem so lanske sedmošolci naše šole iskali rešitve, kako lahko otroci pomagajo drug drugemu in kaj lahko naredijo za boljši jutri.

Sodelovale so lahko vse osnovne šole z neomejenim številom del v različnih likovnih tehnikah. Likovna dela je pregledala komisija v sestavi: Silva Karim (likovna pedagoginja na OŠ Col, Marjeta Kepec (svetovalka na Zavodu za šolstvo za razredni pouk) in Jana Rojc (pomočnica ravnateljca na OŠ Ivana Tavčarja). Za vsako triado so izbrali določeno število likovnih del, ki so po kakovosti, domišljiji in izrazni moči najbolj izstopala.

Nagrade in priznanja je v soboto, 24. novembra 2012, na slavnostnem zaključku v OŠ Ivana Tavčarja Gorenja vas podelil predstavnik Rdečega križa Slovenije skupaj z ravnateljem šole. Nagrajena dela bodo po razstavi shranjena v arhivu Rdečega križa Slovenije.

Letošnja osmošolca LANA LEVSTEK in JUŠ ČESENJ sta se skupaj s starši udeležila slavnostne podelitve, kjer sta prejela priznanje in simbolično darilo, njuna likovna izdelka pa sta bila med izbranimi na razstavi.

Zapisala:

Petra Novak Trobentar

likovna pedagoginja

SNEŽAKI

V četrtek, 14. 2. 2013, smo se zadnjo šolsko uro odpravili z učitelji pred šolo in na igrišče, da bi naredili snežaka. Vsak razred je moral narediti svojega snežaka. Najprej smo razmislili, kako naj bi naš snežak izgledal. Končno smo ga začeli delati. Nekateri so z lopatami prinašali sneg, drugi so oblikovali glavo, noge ter roke. Medtem ko smo delali snežaka, smo se zelo zabavali, smejali, večinoma pa smo opazovali druge razrede in njihove snežake ter se trudili, da bi bil naš snežak boljši. Večina razredov je naredila snežake z veliko domišljije. Ko smo končno izdelali snežaka, nam je manjkalo le še korenje, gumbi, oči ter usta. Začeli smo dodajati gumbje, korenje in ko smo končno namestili korenje, se nam je to zlomilo. Nato smo šli v klet iskat lepo, novo korenje. Prinesli smo ga, se malo mučili, da bi ga spet namestili, ampak naposled nam je uspelo. Dodali smo še oči, za usta pa nam je zmanjkalo časa. Vendar naš snežak je vseeno izgledal čudovito in vsi upamo, da ga bomo naslednje leto spet delali.

Jasmina Alibegić, 7. a

Dajmo! Jaz bom pa tablo zapičil! 7. a

Delamo! Delamo!

Gladimo glavo, Lara!

To vse odpada, dekleta.

Če ne poprimem jaz za lopato, ne bo snežaka!!!

Maj, delajmo kepe.

Selma pa nadzira gradnjo.

V naapaaad!
Novinarji!!!

Kakšna gmota! To ni podobno snežaku.

Kako Vam gre od rok, sošolke.

Jaz bom desno roko, ti Sara pa levo.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Jaz pa poslušam rock!

Dajmo Slovenija!!!
Slovenija gre naprej!!!

Uspelo nam je!!!

Zdaj sem za na modno
pisto!

Ta je pa najlepši!

Kravato si dam, pa grem v mesto
na sprehod ljubico iskat.

Ljubezen je v zraku!

Kje si Kekec, prijatelj moj?

Naš snežak je pravi
pastirček.

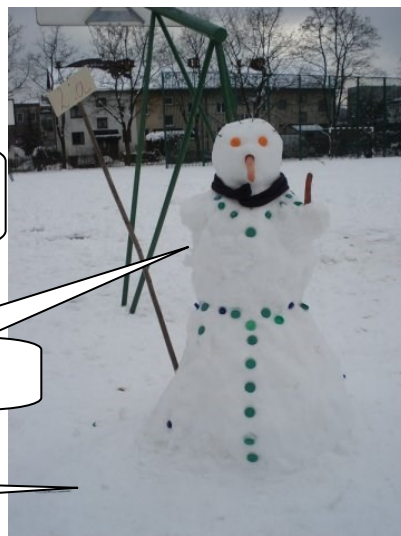
Kako smo se utrudili. A
splačalo se je.

A nimam lepih gumbov?

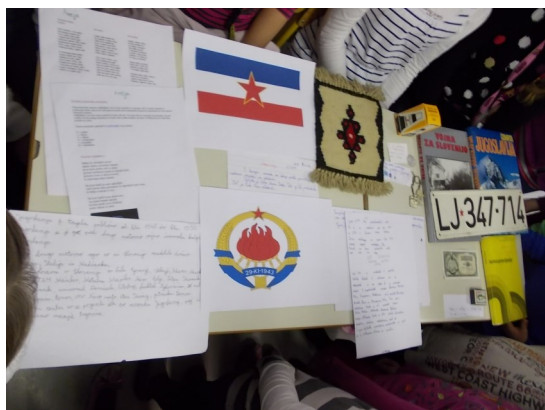
Kar nos bom pojedla!

Prinesi žogo za košarko!

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

SOCIALISTIČNA FEDERATIVNA REPUBLIKA JUGOSLAVIJA

V 5. a razredu smo pri predmetu Družba obravnavali Socialistično federativno republiko Jugoslavijo. Pogovarjali smo se o Kraljevini SHS – kasnejši Kraljevini Jugoslaviji, največ časa pa smo posvetili Jugoslaviji po drugi svetovni vojni. Delali smo plakate, veliko zapisovali, zbirali jugoslovanske predmete in jih razstavili. Upam, da ste se tisti, ki ste prišli na ogled razstave, kaj novega naučili.

Veliko smo povedali tudi o legi države in se učili z zemljevidom. Jugoslavija je bila sestavljena iz šestih republik – Hrvaške, Srbije, Makedonije, Črne gore, Bosne in Hercegovine in seveda Slovenije.

Sosednje države Jugoslavije so bile Avstrija, Italija, Madžarska, Bolgarija, Grčija in Albanija. Velik del obale Jadranskega morja je bil v Jugoslaviji. Njena najvišja gora pa je bil naš prelepi Triglav. Glavno mesto je bilo – zdaj srbski – Beograd.

Najdlje je bil jugoslovanski predsednik Josip Broz – Tito. Njegove slike so krasile marsikatero steno. Visele so tudi v razredih. Tito je bil za večino prebivalcev najboljši predsednik. Bil je pošten in prijazen. V šolah se je veliko govorilo o njem. Ko je učitelj stopil v razred, je pozdravil učence: »Za domovino!« Učenci pa so vstali in mu odgovorili: »S Titom naprej!« Ko je Tito umrl, se je njihov odgovor glasil: »Po Titovi poti naprej!«

Šolarji so postali pionirji. Imeli so pionirsko zaprisego, ki se je začela z besedami: »Danes, ko postajam pionir, dajem častno pionirsko besedo ... obljubim, da bom ubogal Tita ...«

Tudi zadnji jugoslovanski predsednik Janez Drnovšek je bil zelo priljubljen.

Velikokrat slišim vprašanje, zakaj se je Slovenija sploh odcepila od Jugoslavije. Bili smo močna industrijska država, imeli smo veliko denarja, ki smo ga morali dati drugim republikam, mi pa tega nismo hoteli več početi. Zato je prišlo do vojne. Na srečo je trajala samo deset dni.

Jugoslavije sedaj ni več, ohranjenih pa je še veliko predmetov iz časov, ko je obstajala. Na naši razstavi smo imeli vžigalice, spričevalo, pionirsko in mladinsko knjižico, avtomobilsko registrsko tablico, obeske uspešnih podjetij (Iskre, Ine) in nekdanji denar.

Tudi doma sem rada prebrala kaj o Jugoslaviji in veliko izvedela, raziskovanje v šoli pa je moje znanje še nadgradilo.

Hana Huth Lukšič

OBISK RTV SLOVENIJE

Kot najverjetneje že veste, smo bile v letošnjem šolskem letu košarkarice zelo uspešne. Bile smo druge v Ljubljani in se uvrstile v polfinale. Zaradi teh uspehov nas je hiša RTV SLO povabila v oddajo Male sive celice kot navijače. Ker pa nas je v ekipi le deset, je odšlo z nami še pet najboljših iz fantovske ekipe.

Tudi Lipko nas je pozdravil.

V četrtek, 24. 1. 2013, smo se z ekipo odpravili v studio RTV Slovenije. Po prvi šolski uri nas je v veliki avli čakal Stojan Milenković in malo pred deveto uro smo skupaj odšli do avtobusne postaje. Z avtobusom smo se odpeljali do Bavarskega dvora in od tam smo se peš odpravili do RTV-ja. Ker nam na avtobus ni bilo treba čakati, smo tja prišli prezgodaj, a kljub temu so nas pospremili do garderobe, kjer smo odložili naše stvari in počakali na pričetek snemanja. V garderobi se nam je pridružila še ekipa Ilirije iz Osnovne šole Hinka Smrekarja. Malo čez deseto so nas prišli iskat in nas pospremili do studija. Tam smo se posedli na tribuno, kjer so nas čakali clap-bannerji oz. raglje, s katerimi smo navijali. Med snemanjem so nam dajali znake, kdaj moramo navijati in kdaj naj prenehamo. V oddaji so se o poznavanju sedanjih vrhunskih košarkarjev med seboj pomerili bivši reprezentanti slovenske košarkaške ekipe. Med seboj so se pomerili Jaka Blažič, Goran Jagodnik, Sašo Ožbolt, Slavko Duščak, Rado Trifunović, Jaka Brodnik, Beno Udrih in Ivo Daneu. Ker so oddaje snemali vnaprej, smo bili prisotni v četrtfinalu, polfinalu in finalu. Na koncu je zmagal Ožbolt.

Mi imamo radi košarko!

Po snemanju smo dobili avtograme vseh osmih košarkarjev in se nato odpravili nazaj v garderobo, kjer sta nas čakala sok in sendvič. Ker se je snemanje končalo prej, kot smo mislili, smo se namesto z avtobusom do šole odpravili kar peš. V šolo smo prišli ob koncu šeste ure in se odpravili na kosilo.

MUZEJ PREMOGOVNIŠTVA SLOVENIJE

Lea Janežič, 9. a

V sredo, 13. 3., in četrtek, 14. 3., so se 7. in 8. razredi odpravili v Muzej premogovništva Slovenije v Velenje. Najprej smo se zadržali v prostoru, kjer so rudarji oblačili svoje obleke ter čevlje. Potem ko nam je vodička razložila, kako je rudnik nastal, smo se odpravili v kopalnico. Medtem ko smo si ogledovali kopalnico rudarjev, smo morali poslušati razlago učiteljic ter vodičke. Nato smo si ogledali rudniški stolp ter rudniško dvigalo, ki sta iz leta 1888. Po ogledu smo se odpravili v staro rudarsko stanovanje, kjer smo

Knapi

si ogledali film o rudarjih in rudnikih. Vodička nam je predstavila tudi tradicijo skoka čez kožo. Tako so sprejemali v rudarski stan mlade rudarje. Ta dan smo se veliko naučili o težkem življenju rudarjev.

Jasmina Alibegić, 7. a

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

TEKMOVANJE V KOŠARKI ZA STAREJŠE UČENKE

Košarkarice OŠ Franceta Bevka Ljubljana so v kategoriji starejših učenk tudi letos odlično igrale na področju Ljubljane in zasedle odlično drugo mesto. Izgubile so samo eno tekmo. S tem dosežkom so se uvrstile na državno tekmovanje.

Četrfinalni turnir so organizirali košarkarski delavci na OŠ Staneta Žagarja v Kranju. Na to tekmovanje je šla naša ekipa v nekoliko okrnjeni sestavi, ker so bile nekatere učenke poškodovane, druge pa so imele še neke neodlojljive obveznosti. Tako so za ekipo starejših učenk igrale tudi mlajše deklice.

Naša ekipa po končanem četrfinalnem turnirju

Na turnirju so naše košarkarice igrale dve tekmi. Naša ekipa se je pod vodstvom učitelja in trenerja Stojana ter trenerke Vesne zelo srčno borila, a vseeno obe tekmi izgubila.

Vsem nastopajočim učenkam čestitamo, za mlajše pa tako ali tako pravi čas šele prihaja, ker se je tekmovanje v njihovi kategoriji prav sedaj začelo.

Marica Žakelj

PLANINSKI POHOD: PLANICA – TAMAR

marec 2013

V času, ko se v dolini zima že poslavlja, so odšli planinci OŠ Franceta Bevka Ljubljana in mentorica na še povsem zimski pohod s sankanjem iz Planice v Tamar. 16. marca, zjutraj, se nas je zbralo pred šolo 25. Prišli so mlajši in tudi nekateri starejši planinci. Tudi tokrat smo zvalili v našo planinsko družbo nekatere nove učenke in učence.

Vožnja od Ljubljane do Planice je minila v živahnem pogovaranju. Ko se je avtobus ustavil, smo kar onemeli. Pozdravila nas je čudovito zasnežena pokrajina in neverjetna kulisa planiških skakalnic.

Hitro smo uredili opremo in se odpravili novim dogodivščinam naproti. Najprej smo hodili in vlekli sani vse do Tamarja. Vseskozi smo lahko opazovali močno zasnežene gore, ki so se bleščale v soncu. V Tamarju smo pomalicali, si odpočili, potem pa hop na sani in nazaj do izhodišča. Lepo smo se imeli!

Nove planinke in planinec so bili izprašani.

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

PLANINCI NA ŠMARNI GORI

V soboto, 12. 1. 2013, so se planinci OŠ Franceta Bevka Ljubljana in njihovi spremljevalci odpravili na prvi planinski pohod v novem koledarskem letu. Vreme je bilo izjemno primerno za pohod. Že zgodaj zjutraj je rdeča zarja napovedala lep dan. Sonce se je kmalu pokazalo in začelo ogrevati zaspano Ljubljano. Tokrat se je prijavilo veliko število učenek in učencev iz nižjih razredov, zato je bila odločitev, da gremo na Šmarno goro, čisto pravilna. Najprej smo se odpeljali do Tacna in se od tam začeli počasi vzpenjati v hrib. Sem in tja smo se nekoliko ustavili, se odžejali in si malo oddahnili pa zopet krenili naprej. Na vrhu smo najprej pomalicali in počivali. Nato smo zopet "krščevali" učenke in učence, ki so prišli na pohod prvič. Bilo je zelo zabavno, ker so tokrat pomagale pri tem "obredu" kar učenke višjih razredov.

Na koncu smo si šli ogledat naše glavno mesto še iz "ptičje perspektive", nato pa se zadovoljni odpravili domov.

Sonce je tako močno sijalo, da smo komaj gledali.

Sprejemanje novih planincev (z leve: Nejc, Eva, Kiara, Nevena)

POKLJUŠKI MARATON 2013 – POHOD IN TEK NA SMUČEH

Prireditev Pokljuški maraton 2013 si bomo učenci in športna pedagoga OŠ Franceta Bevka Ljubljana zelo dobro zapomnili. Najprej po zelo slabem vremenu, potem po velikem številu udeležencev, ker se nas je tokrat zbralo skoraj 30. Prišlo je veliko učencev, nekaj učiteljev in precej staršev.

V soboto, 2. februarja, nas je že zjutraj "pozdravil" dež. Ojej! Pošteno me je skrbelo, če dežuje tudi na Pokljuki. Sporočili so nam, da pri njih sneži. Vsaj to, če že mora kaj leteti izpod neba.

Po prihodu na Rudno polje smo se Bevkovci kar hitro odpravili na pohod na Uskovnico. Na poti nas je nekaj časa spremljalo sneženje, potem nekaj časa deževalo, a na koncu zopet snežilo. Srečno smo premagali pot do Uskovnice in v močnem sneženju tudi nazaj.

Ob povratku so bili nekateri kar precej mokri, vsi pa zelo ponosni in zadovoljni. V toplem avtobusu smo se preoblekli, potem pa do Ljubljane kar malo zadremali. Nihče od pohodnikov ni zbolel, očitno je šport polovica zdravja. Učenci in spremljevalci, čestitam!

Sneg, sneg, veliko snega izpod neba in pod nogami ...

V koči smo se najedli in si odpočili.

ZIMSKA ŠOLA V NARAVI S TEČAJEM SMUČANJA

Zimska šola v naravi za učenke in učence 6. razredov OŠ Franceta Bevka je potekala v CŠOD Dom Planica. V mesecu januarju smo preživeli zanimiv teden, izpolnjen z alpskim smučanjem, smučarskimi teki, pohodi in različnimi aktivnostmi v domu.

Dom stoji v neposredni bližini skakalnic pod Poncami in skoraj ob poti v dolino Tamar. Vse okrog doma se dvigajo bolj ali manj visoke gore na čelu z izjemno visokim Jalovcem.

V tednu naše šole v naravi nam je vreme ob odhodu naklonilo nekaj dežja, ki je že po prihodu v Planico ponehal. Potem pa smo imeli še razne druge vremenske odtenke: mrzla jutra, sem in tja malo sonca, eno sneženo in vetrovno popoldne, pa tudi nekaj megle, ki se je leno vlačila po dolini. Vreme nas nikoli ni spravilo s tira in uspešno smo opravili vse programe.

Lepo smo se imeli.

Nočni pohod proti Tamarju

Marica Žakelj in Boris Cerc, športna pedagoga

Zadovoljni po številnih zavojih

PRVENSTVO OŠ LJUBLJANE V DVORANSKI ATLETIKI

7. januar 2013

Takoj po novem letu so učenke in učenci tekmovali na atletskem tekmovanju v dvorani. Vsi tekmovalci so bili razporejeni v tri kategorije. Najmlajši (učenci petih razredov in mlajši) so nastopili v teku na 60 m in v skoku v daljino. Mlajša kategorija (šesti in sedmi razred) je imela na programu tek na 60 m, skok v daljino in skok v višino. Starejši (osmi in deveti razred) pa so tekli samo na 60 m. V vseh kategorijah so nastopili tudi učenci in učenke naše šole in nekateri med njimi bili izjemno uspešni.

Najmlajša kategorija:

Tek na 60 m – učenke: Neva Accetto Vranac – po času 3. mesto, v finalu 4. mesto; Monika Lisjak – 11. mesto; Maša Mlakar – 18. mesto; Nina Majerle – 23. mesto;

Tek na 60 m – učenci: Žiga Ferjančič – 8. mesto;

Skok v daljino – učenke: Brina Plevčak – 2. mesto, Mana Hirsch Veljkovič – 9. mesto;

Skok v daljino – učenci: Nej Fajon – 7. mesto; Ekipno – učenke: 4. mesto; Ekipno – učenci: 6. mesto

POD ŠOLSKIM DROBNOGLEDOM

Mlajša kategorija:

Tek na 60 m – učenke: Maja Tršar – 12. mesto; Sofija Dimitrijević – 18. mesto; Lara Dekleva in Ajda Abdić pa 27. oziroma 28. mesto;

Tek na 60 m – učenci: Luka Ferjančič – 4. mesto; Urban Lenarčič – 7. mesto;

Skok v daljino – učenke: Barbara Štuhec – 1. mesto; Ana Jeras – 6. mesto;

Skok v daljino – učenci: Žak Ruben Šinkovec – 4. mesto; Črt Komac – 11. mesto;

Skok v višino – učenke: Neja Vrtovec – 3. mesto; Maša Zaletel – 9. mesto;

Skok v višino – učenci: Jan Hohnjec – 7. mesto;

Ekipno – učenke: 5. mesto

Ekipno – učenci: 5. mesto

Starejša kategorija:

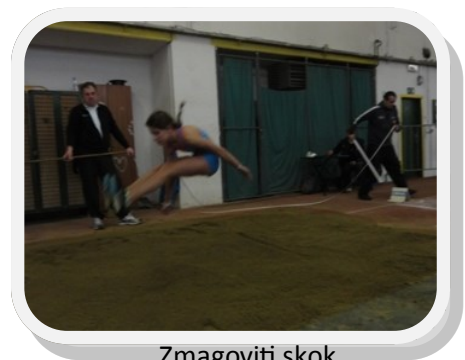
Tek na 60 m – učenke: Maja Papež – 10. mesto; Lea Janežič – 12. mesto; Eva Jagodič – 23. mesto;

Tek na 60 m – učenci: Endrit Destani – 14. mesto; Andraž Reščič –

29. mesto;

Barbara na najvišji stopnički

Zmagoviti skok

POT MLAJŠIH UČENCEV DO POLFINALA DRŽAVNEGA PRVENSTVA

Pot mladih košarkarjev se je začela v pred tekmovalni skupini, v kateri so se pomerili z OŠ dr. Vita Kraigherja, OŠ Danile Kumar ter OŠ Miška Kranjca. V predtekmovalni skupini niso imeli večjih težav in so se prepričljivo uvrstili na prvo mesto. Uvrstitev med najboljših šest v Ljubljani pa so jim hoteli preprečiti še OŠ Savsko naselje, OŠ Mirana Jarca, OŠ Kašelj in OŠ Vižmarje - Brod. Po dobrih igrah v drugem delu so se tudi v tej skupini brez težav uvrstili na prvo mesto. V naslednjem delu tekmovanja pa so košarkarji OŠ Franceta Bevka naleteli na malo močnejšega tekmeca. Kljub dvema porazoma so se uvrstili na tretje mesto med ljubljanskimi šolami in se na državno prvenstvo odpravili z bronasto medaljo okrog vratu.

Prva tekma državnega prvenstva se je odvijala v prelepi dvorani OŠ Pivka. Naši košarkarji so se najprej pomerili z domačo ekipo. Tekma je bila napeta vseh trideset minut, a naši košarkarji so z malo sreče in veliko znanja prišli do prve zmage na državnem prvenstvu. Še isti dan jih je čakala težka tekma proti OŠ Radovljica. Tudi ta tekma je bila zelo napeta in se je odločila šele na koncu. Košarkarji OŠ Franceta Bevka so domov odnesli štiri točke in se veselili prvega mesta na četrtfinalnem turnirju. Čez teden dni so odpotovali v Radovljico, kjer so se pomerili z OŠ Škofja Loka in OŠ Vrhovci. Slednji pa so našo šolo premagali in tako se je pot košarkarjev OŠ Franceta Bevka končala. Vendar naši košarkarji niso vrgli puške v koruzo in se že veselijo naslednjih tekem.

POD ŠOLSКИM DROBNOGLEDOM

OŠ FRANCETA BEVKA	40:15	OŠ MIRANA JARCA
OŠ SAVSKO NASELJE	14:37	OŠ FRANCETA BEVKA
OŠ MIRANA JARCA	37:36	OŠ VIŽMARJE - BROD
OŠ SAVSKO NASELJE	52:22	OŠ VIŽMARJE - BROD
OŠ FRANCETA BEVKA	50:15	OŠ VIŽMARJE - BROD
OŠ FRANCETA BEVKA	20:0 BB	OŠ KAŠELJ
OŠ KAŠELJ	:	OŠ VIŽMARJE - BROD
OŠ KAŠELJ	0:20 BB	OŠ MIRANA JARCA
OŠ SAVSKO NASELJE	30:28	OŠ MIRANA JARCA
OŠ KAŠELJ	0:20 BB	OŠ SAVSKO NASELJE

Luka Banovič

Lestvica	T	Z	P	R	Točke
OŠ FRANCETA BEVKA	4	4	0	147:44	103
OŠ SAVSKO NASELJE	4	3	1	116:87	29
OŠ MIRANA JARCA	4	2	2	100:106	-6
OŠ KAŠELJ	3	0	3	0:60	-60
OŠ VIŽMARJE - BROD	3	0	3	73:139	-66

OŠ FRANCETA BEVKA -OŠ DANILE KUMAR (54:27)

Točke so dosegli naslednji učenci: Val Vister (6), Žiga Ferjančič (2), Luka Ferjančič (15), Luka Banovič (15), Črt Komac (4) in Jakob Pipan (12).

OŠ FRANCETA BEVKA-OŠ MIRANA JARCA 40:15

Peciga 12, Žiga Ferjančič 6, Banovič 8, Luka Ferjančič 12, Režonja 2

OŠ FRANCETA BEVKA- OŠ MIŠKA KRANJCA 49:19

Peciga 6, Vister 7, Ferjančič Žiga 9, Banovič 8, Ferjančič Luka 9, N'ginja 2, Komac 4, Pipan 4

OŠ FRANCETA BEVKA-SAVSKO NASELJE 37:14

Luka Ferjančič 22, Banovič 12, Žiga Ferjančič 2, Komac 1.

Napisali: Nace, Luka Ferjančič in Luka Banovič

Žiga: »Držite obrambo!«

Režonja v prodoru

GOLF

Golf je igra, pri kateri mora igralec spraviti žogice v luknje. Lahko ga igramo posamično ali ločeno. Igramo ga v parih, trojicah ali četvorkah. Poznamo dve osnovni igri: match, igra v kateri mora igralec ali ekipa zaslužiti točko za vsako luknjo. V match igri je eden ali več krogov z osemnajstimi luknjami. Stroke pa je igra, pri kateri morajo igralci v čim manj potezih spraviti žogico v vse luknje.

Golf so igrali že Rimljani. Imeli so ukrivljeno palico in usnjeno žogico. V 15. stoletju pa so na Danskem igrali podobno igro na ledu, medtem ko so jo Francozi in Belgijci igrali na travi. Prvo igrišče so v 16. stoletju postavili na Škotskem. Tam so zapisali tudi prva pravila, zato pravimo, da je Škotska zibelka golfa.

Če želimo igrati golf, moramo imeti palice (največ 14 palic) s torbo za golf, žogice za golf in tudi primerna oblačila (majico za golf, hlače za golf in rokavice za golf). Če je igrišče manjše, se premikamo peš, če pa je večje, si lahko izposodimo poseben električni golf avto.

LUKE DONALD

Luke Donald je trenutno najboljši igralec golfa na svetu. Prihaja iz Anglije. Že leta 2006 se je uvrstil med deseterico najboljših igralcev golfa na svetu. Luke je dobil naziv najboljšega igralca maja leta 2012, ko je zmagal na profesionalnem prvenstvu BMW PGA Championship.

TIGER WOODS

Eden najbolj znanih golfistov na svetu pa je Tiger Woods. Tiger je bil rojen 30. decembra 1975 v Cypressu v Kaliforniji kot Eldrick Tont Woods. Rodil se je v družini z zanimivo preteklostjo. Njegov oče ima afriške, kitajske in indijanske korenine, materini predniki pa prihajajo iz Nemčije in Tajske. Vzdevek Tiger je dobil po očetovem prijatelju iz Vietnama.

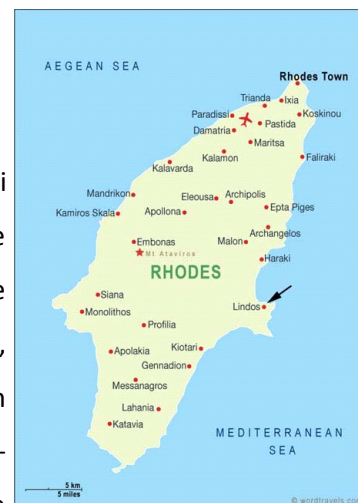
Golf je začel trenirati kot dveletni otrok in takoj pokazal velik talent. Pravili so mu, da je čudežen otrok. Z osmimi leti je postal zmagovalec svetovnega juniorskega prvenstva. Z osemnajstimi leti je postal najmlajši zmagovalec amaterskega prvenstva ZDA.

Tiger je profesionalni igralec golfa. Zmagal je na velikih tekmovanjih, kot so PGA turnir, odprta turneja, U. S. prvenstvo. Z devetindvajsetimi leti je osvojil deset najpomembnejših naslovov v profesionalnem golfu. Pravijo, da je veliko naredil za priljubljenost golfa, saj ga je približal množicam. Bil je odličen golfist, vendar je prevaral ženo in zaradi tega so ga zapustili veliki sponzorji. Takrat je za nekaj časa končal kariero. Zdaj je v zvezi z odlično smučarko Lindsey Vonn. Zaradi tega je bila ona deležna velikih kritik in neprijaznih žalitev. Po veliki aferi pa se Tiger vrača v sam vrh svetovnega golfa, saj je zopet zmagal na velikem turnirju.

Rodos

napisal: TINE BRAČKO

Kot vsako leto smo se z družino tudi tokrat odpravili na počitnice. Odločili smo se za nekaj nenavadnega in neobičajnega; izbrali smo grški otok Rodos. To je največji grški otok v otoški skupini Dodekanezov, ki leži ob obalah skrajne zahodne Turčije v Sredozemskem morju. Ima bogato zgodovino, arheologi so namreč odkrili, da naj bi bil naseljen že v zgodnji kameni dobi. Otok je imel pomembno politično in gospodarsko vlogo tudi v Starem veku. Danes ima Rodos 115 tisoč prebivalcev, večina jih živi v istoimenskem mestu Rodos. Prevladujejo predvsem Grki, nekaj pa je tudi Evropejcev. Na otoku je še več drugih manjših mestec in turističnih naselij. In prav v enem izmed njih smo naš hotel izbrali tudi mi.

Le nekaj ur po odhodu iz deževne Ljubljane smo pristali na sončnem in letnemu času primerno precej živahnem letališču na Rodosu. Avtobus nas je vse turiste pripeljal do izbranih hotelov in dopust se je pričel. Nastanili smo se v sobi in si najprej odpočili. Vendar to ni bil dopust, ki smo ga izbrali, zato smo se že naslednje jutro odpravili v hotelsko izposojevalnico avtomobilov. Izbrali smo manjše terensko vozilo znamke Suzuki in se po manjših pripravah za pot odpravili dogodivščinam naproti. Pot nas je vodila čez puste pokrajine, čez prašna mesta z otroki, ki so voznike prosili za denar, pa tudi čez lepo poletno mediteransko naravo. Po nekajurni vožnji smo prispeli na naš prvi cilj, v mesto Lindos. Osupljen sem bil nad mogočno akropolo, ki se je ponosno dvigala nad rajsko peščeno plažo, kjer so se zraven dragih čolnov kopali bogataši, pa tudi ostali turisti. Bilo je resnično neverjetno, plaža lepa, voda topla in vreme prijetno. Na žalost pa je vse skupaj kvarila gneča turistov z vsega sveta. Vendar se nismo pustili motiti; izkoristili smo lepoto tega dela otoka in se nato po stari avtocesti odpeljali proti Epta Piges, kar v prevodu pomeni Sedem izvirov. Po avtocesti smo se nekaj časa prebijali še po nekoliko zahtevnejši prašni cesti, kjer nas je prijetno presenetila zmogljivost našega avtomobila. Sam sem si od izvirov obetal kaj več, vendar sem po poznejšem premisleku ugotovil, da je navsezadnje res neverjetno, da sredi suhih gozdov izvira kar sedem potočkov. Ker pa smo si zadali še kar nekaj ciljev, se tam nismo prav dolgo zadržali. Po kosilu smo si ogledali še Petaludes oziroma Dolino metuljev. Bil sem navdušen nad zavesami metuljev, ki so v senci počivali na skalnih stenah. Ko se je že bližal večer, pa smo se odločili, da obiščemo še kraj, ki je znan po vetru in valovih. Uživali smo v velikih valovih in občudovali bližnjo turško obalo in velike križarke, ki so prečkale morje. Za konec pa smo se odpravili še v samo središče otoka, mesto Rodos. Stari del mesta je obdan z obzidjem, vpliv Turčije pa se kaže predvsem v arhitekturi stavb in znamenitosti. Najbolj mi je bila vseč tako imenovana Viteška ulica, ki je obiskovalcu dajala vtis, da se je vrnil v Srednji vek. S tem se je naše raziskovanje grškega otoka zaključilo in odpeljali smo se nazaj v hotel.

Ta izlet je bil zame nepozabno doživetje, saj sem spoznal veliko novih in zanimivih stvari. Rodos bi priporočil vsakemu, ki bi si želel videti Grčijo.

NELLY FURTADO

Nekega dne sem na spletni strani zagledala nagradno igro za vstopnico za koncert Nelly Furtado, ki naj bi potekal v Hali Tivoli. Sprva jo po imenu nisem prepoznala, ko pa sem slišala nekaj skladb, sem takoj vedela, kdo je. Nekaj dni kasneje so razglasili dobitnika. Dobitnica, ki je bila izžrebana, sem bila jaz. Potem pa se je začelo prepričevanje mame, če grem lahko na njen koncert. Moja mami se sprva ni strinjala, vendar sem se jaz zelo potrudila, da sem

prepričala mamo. Imela pa sem še eno težavo. Sporočili so mi, da sama ne morem na koncert, ker sem mladoletna. Poslali so mi mail nekega gospoda, s katerim sva se dogovarjala glede koncerta. Na koncu sva se zmenila, da mi eno karto podari, vendar pod pogojem, da gre z menoj polnoletna oseba. Po dolgem razmišljanju sem si izbrala svojo vodnico Ireno.

Na dan koncerta sem bila zelo vesela, obenem pa prestrašena in živčna. Kot dobitnica sem se pred koncertom dobila z Nelly. Skupaj sva se slikali. Podarila mi je tudi svoj CD in dobila sem njen podpis. Bila sem zelo vesela. Na koncertu pa sva se z Ireno noro zabavali. Plesali sva okrog, se vrteli in uživali. Ob 22:00 se je koncert končal. Bila sem žalostna, saj sem vedela, da je bila to ena zadnjih tako lepih priložnosti. Kljub temu pa sem razmišljala, da moram biti srečna, saj se je več kot 100 ljudi veselilo, da bi oni zadeli vstopnico. Vendar se je sreča nasmehnila ravno meni.

Nelly se je rodila 2. decembra leta 1978 v Kanadi. Z glasbo se je začela ukvarjati pri štirih letih. Sprva je pela v duetu z mamo na dan Portugalske. Nekaj let kasneje je izdala veliko albumov. Z albumom, ki ga je poimenovala Whoa, Nelly, je zaslovela leta 2000. V njem so bile zapisane najbolj znane pesmi. Med njimi sta bili I'm like a bird in Turn off the light, s katerima je osvojila veliko grammyjev. Leta 2003 je izdala album Folklore, leta 2006 pa je izdala album z naslovom Loose. Album je postal svetovna uspešnica. Na albumu so bile pesmi Maneater, Say it right in All good things. Prodala je nekaj čez 25 milijonov albumov po svetu. Po triletnem premoru se je vrnila s pesmijo Mi Plan, ki jo je zapisala in jo tudi odpela v španščini, saj sta njena starša Portugalca. S to pesmijo je pridobila Latin grammy in postala ženska z najboljšim pop vokalom.

Letos pa je izdala album The spirit indestructible, ki ga je odpela tudi v Ljubljani na koncertu. Nelly poleg petja in plesa zna igrati tudi na instrumente. Poleg portugalsčine zna angleško, špansko in indijsko. Nellyjino pravo ime je Nelly Kim Furtado. Vendar se je zaradi predolgega imena odločila, da ime Kim opusti.

Neja Vrtovec, 7. a

GLEDALIŠKA PREDSTAVA

GLEDALIŠKA URA

V ponedeljek, 14. 1. 2013, smo se sedmi, šesti in osmi razredi odpravili v Mestno gledališče ljubljansko. Iz šole smo šli že ob osmih in smo se z avtobusom odpeljali v gledališče. Tam smo odložili bunde in jakne, poiskali sedeže in se posedli. Predstava se je začela že okoli devetih.

Režiser predstave nam je razložil potek in priprave na predstavo. Poučili so nas o različnih dramskih zvrsteh in vrstah igre. Pokazali in naučili so nas tudi o razlikah in o vrstah iger. To so: drama, tragedija in komedija. Naučili smo se tudi, da v igri lahko en igralec igra več vlog. Lahko jo zaigramo na več načinov in pri tem so zelo pomembni kostumi. Za nastanek predstave je pomembnih več ljudi, kot so: režiser, igralci, kostumografi, vizažisti ali maskerji, tonski mojstri ...

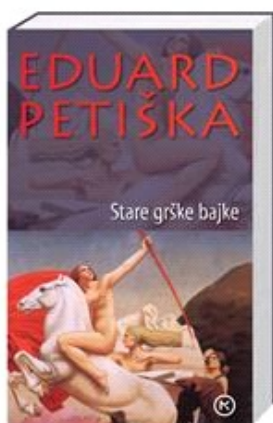
Po ogledu te predstave smo gledališče zapustili nasmejani in veseli, ker smo se naučili veliko novega in zanimivega o gledališču. Spoznali smo, da je za nastanek predstave potrebno veliko dela in vloženega truda, saj se morajo igralci naučiti besedilo, kostumografi jim morajo izdelati in sešiti oblačila, maskerji jih morajo naličiti in urediti in še marsikdo drug mora pomagati pri predstavi.

Ta predstava je primerna za vse najstnike ali mladostnike, otroke, odrasle in za starejše ljudi.

Sara Kralj, 7. b

EDUARD PETIŠKA: STARE GRŠKE BAJKE

Ste že kdaj slišali za Pegaza, krilatega konja? Ali pa zgodbo o Medusi, dami s kačami na glavi? No, preberite si Stare grške bajke in vstopite v svet, poln pustolovščin in razburljivih potovanj!

Predstavila bom knjigo z naslovom *Stare grške bajke* pisatelja Eduarda Petiške. Knjigo si lahko izposodite tudi v naši knjižnici. V knjigi boste našli več grških bajk ali mitov, ki govorijo o različnih junakih in njihovih dejanjih na območju Stare Grčije. Našli boste bajke o Prometeju, Tezejevem boju z Minotavrom, trojanski vojni, Orfeju, Dedalu in Ikarju in še mnoge druge.

V tej knjigi so bogato in živo opisane najznamenitejše prigode olimpijskih bogov in neustrašnih junakov, ki govorijo o različnih temah: ljubezni, pogumu, hrepenenju, strahu, iznajdljivosti in mnogočem drugem, kar je značilno za nas ljudi. V knjigi se seznanimo s Prometejem, ki ukrade bogovom ogenj; Sizifom, ki večno vali skalo; Odisejem, ki desetletja potuje in blodi po Sredozemlju. Seznanimo se pa tudi z vesoljnim potopom in trojansko vojno in številnimi drugimi bogovi ter junaki.

Še posebej mi je bila všeč pripoved o Tezejevem boju z Minotavrom, ker je zelo zanimiva in razburljiva za bralce, ker si lahko zelo živo predstavljajo podobe boja ob samem branju. Prav tako so tudi ostale pripovedi zelo zanimive in polne dogodivščin.

Nika Hasler, 7. a

KDO JE TVOJ PRAVI PRIJATELJ?

1. Prvi znaki tekmovalnosti tvojega prijatelja bodo počasi začeli uničevati vajino prijateljstvo. Če boš želel/-a obdržati vajino prijateljstvo, boš moral/ -a na žalost poslušati njeno/ -govo hvaljenje ter ti odnehati s tem. Kmalu se boš navadil/ -a in vse bo postalo lažje.
2. Ko si v družbi prijatelja, pazi na svoje besede, saj lahko majhna napaka povzroči velike težave. Vsak dan nameni prijatelju lep kompliment, to bo še bolj združilo vajino prijateljstvo. Ne pozabi, če obrekujejo tvojega prijatelja, obrekujejo tudi tebe.
3. Prijatelj/ -ica, ki te vedno razočara s tem, da ne drži obljube. To boš rešil/ -a tako, da naslednjič, ko ti bo nekaj obljubil/ -a tega ne boš vzela/ -a zelo resno ter ji/mu naročil/ -a, da naj ti prej sporoči, če tega ne bo možno storiti.
4. Če ti prijatelj/ -ica zaupa veliko skrivnosti, je to znak, da sta dobra/ -i prijatelja/ -ici. Vendar, če ti nekaj zaupa, ne izkoristi tega v te namene, da vsem na šoli poveš in postaneš zaradi tega popularen/ -na. **STOP!!!** Ne počni tega, saj bo to v istem trenutku uničilo vajino prijateljstvo. Pa še to: če se s prijateljem/ -ico spreta, naj skrivnosti ostanejo med vama.
5. Ko se pogovarjata, stalno govori le o sebi in svojih problemih. Opozori ga, da če ne bo poslušal tudi tebe, bo nastal velik problem, saj bosta govorila/ -i oba/obe povprek. Ne pozabi: »Največ, kar za svojega prijatelja lahko storim, je, da sem preprosto njegov prijatelj.« (Henry David Thoreau)

vir: <http://www.smrkija.si/2013/02/kdo-ni-pravi-prijatelj-ica/>

ZAPESTNICA PRIJATELJSTVA

Potrebuješ: dve volni različne barve, lepilni trak in škarje

Postopek: 1. Nareži približno 40 cm dolge vrvice. Vsake barve po tri vrvice.

2. Zveži konce z navadnim vozlom.

3. Z lepilnim trakom zalepi vozle na stabilno površino.

4. Vzemi prvo vrvico v roko in jo z navadnim vozlom zavozlaj z naslednjo vrvico.

5. Nadaljuj tako, da ponavljaš postopek s prvo vrvico in potem vsako naslednjo zavozlaš s to prvo.

6. Nato vzameš drugo vrvico in jo prav tako zavozlaš z vsako v vrsti.

7. Tako nadaljuješ vse do konca.

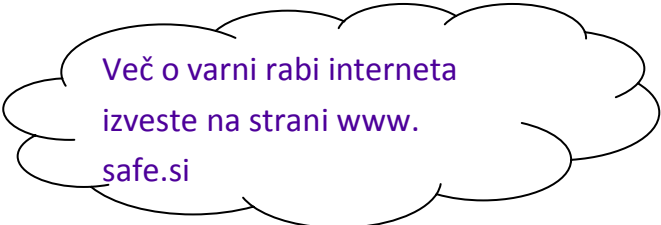
Potrpežljivo ustvarjanje želiva.

Anja in Zala, 8. b

Zala in Anja

VARNA UPORABA INTERNETA

Več o varni rabi interneta
izveste na strani [www.
safe.si](http://www.safe.si)

Če zelo rad klepetaš preko internetnih klepetalnic, si zagotovi varno rabo interneta in upoštevaj spodnja pravila:

1. Neznancem ne zaupaj svojih osebnih podatkov, kot so: ime in priimek, telefonska številka, naslov, starost in spol.
2. Ne verjemi vsemu, kar prebereš, saj se nekateri izdajajo za drugačne in ne pišejo vedno resnice.
3. Ne odgovarjaj na sporočila, ki ti jih pošiljajo neznanci.
4. Ne srečuj se z neznanci, ki si jih spoznal preko interneta in ne poznaš njihovih pravih podatkov.
5. V primeru, da te nekdo začne nadlegovati, to čimprej povej nekemu, ki mu zaupaš, ali najbolje odrasli osebi.
6. Če te nekdo v klepetalnici sili k dejanjem, ki so ti neprijetna, ali se ti ne zdijo prav in so ti zgolj smešna, nemudoma zapusti klepetalnico in blokiraj to osebo. Seveda pa to tudi povej svojim staršem.
7. Komuniciraj samo z ljudmi, ki jih poznaš. (Osebno, nekoga, ki si ga spoznal/-a preko prijatelja/ice ali nekoga, ki si ga mogoče že kdaj prej spoznal/-a).
8. Za dovoljenje uporabe interneta in klepetalnic najprej vprašaj starše.
9. Upoštevaj spletni bonton, kar pomeni, da če je nekdo nesramen do tebe, ga preprosto ignoriraj in mu ne odgovarjaj.

Vir: <http://www.safe.si/>

Selma Hušidić in Sara Kralj

PASJI KRVODAJALCI

Darovanje krvi v medicini ni kaj dosti posebno, če si človek. Ampak, ali ste kdaj slišali za pasje krvodajalce?

Vsak pes, ki je seveda zdrav in odrasel, je lahko darovalec krvi, star od enega do sedmih let.

Velikost psa je zelo pomembna pri odvzemu krvi. Od 30 kg težkega psa lahko dobimo 4 dcl krvi, to je toliko kot dve šolski skodelici za čaj.

Psi imajo kar 12 krvnih skupin v primerjavi z nami, ljudmi, ki imamo samo štiri. Ker psi nimajo protitelesc, lahko veterinar meša krvne skupine med seboj brez posledic. Protitelesca so mikroskopsko majhni organizmi, ki se "bojujejo" s tujimi krvnimi skupinami (v tem primeru).

Našim štirinožnim prijateljem kri odvzamejo iz vratu ali pa iz sprednjih tačk. Ko veterinar najde primerno mesto, ga mora najprej obriti (če ima pes dlako), očistiti in razkužiti. Poseg je skoraj neboleč, pri tem je pomembno tudi znanje in praksa veterinarja.

Naši ljubljenci potrebujejo dodatno kri, ko hitro izgubljajo kri ali se zastrupijo. Kri skladiščijo v posebnih prostorih, in to od treh do štirih tednov, saj kri, starejša od enega meseca, ni več uporabna.

Ponekod na svetu obstajajo prave krvne banke za pse in posebna oprema za veterinarske uslužbenke, da lahko izvajajo prave krvodajalske akcije. So pa tudi mačji krvodajalci, a je to že neka druga tema.

Vir: www.toa-darma.com/zanimivosti/zivalski_svet/

Nika Hasler, 7. a

DELFINI

Delfini zaradi nekaterih lastnosti že dolgo vzbujajo veliko zanimanje znanstvenikov in javnosti. Nekaterih njihove lastnosti zelo spominjajo na človeške, dve izmed teh sta velikost možganov in število čutov. Delfini jih imajo namreč pet. Pri človeku sta bolj razvita vonj in okus, pri delfinih pa je bolj razvit sluh. Te živali se namreč sporazumevajo in lovijo s pomočjo sluha in glasu. Spadajo med kite in redke morske sesalce. V vodi so zelo spretni in gibčni, zato se včasih bahajo z različnimi akrobacijami.

Že v času Grčije in Rima so jih umetniki upodabljali med skoki iz vode. Delfine so prikazovali tudi v njihovih bajkah, ena izmed njih je tudi pripoved o Arionu. Ko se je nekega dne Arion vračal domov, so ga oropali mornarji. Ugotovili so, da jim Arion ne služi več, zato so sklenili, da ga ubijejo. A Arion je imel zadnjo željo, ki je bila, da še enkrat zadnjič zaigra najljubšo melodijo. Mornarji so uslišali njegovo željo, a ko je Arion začel igrati, je mimo prišel delfin, ki je bil očaran, in je rešil Ariona iz vode.

Delfini so zelo prijazni in družabni. Če je kateri od delfinov ranjen ali bolan, mu drugi pomagajo plavati, da ne bi le-ta utonil. Nekateri delfini so samotarske sorte, a se še raje približujejo ljudem. Zelo so igrivi in kar koli najdejo v vodi ali na kopnem, se igrajo s tem, če se le da. Imajo dober spomin in izjemno sposobnost iskanja ter prepoznavanja predmetov. Znanstveniki so tudi odkrili, da se delfini radi opazujejo v ogledalu in se celo prepoznajo, v primerjavi z drugimi živalmi. Vsak delfin ima svoj prepoznaven žvižg, tako imenujemo njihovo oglasanje. Med seboj se kličejo po imenih. Mladič se mora naučiti žvižga svoje matere, to pa tudi potrjuje, da so delfini sposobni učenja. V ujetništvu se velikokrat učijo trikov, ki jih kasneje izvajajo pred občinstvom. Dokazano pa je, da se delfini učijo tudi med seboj. Delfini so tudi zelo dobri terapevti, namreč te živali pomagajo možgansko motenim osebam, blažijo depresivnost pri povprečnih ljudeh, pospešujejo relaksacijo pri materah med porodom v vodi, pomagajo mladim ljudem z motnjami pozornosti, izboljšujejo napredek mentalno zaostalih otrok in pomagajo blažiti bolečine pri poškodbah hrbtenjače.

Če kdaj srečaš delfina, mu nikar ne obračaj hrbta, saj te lahko narobe razume. Zato ga glej v oči in ti bo zaupal.

Vir: www.toa-darma.com/zanimivosti/zivalski_svet/

Nika Hasler, 7. a

INFODROM

Novice za mladostnike

Na televiziji poteka poseben dnevnik Infodrom, ki je namenjen otrokom oz. mladostnikom. Dnevnik je na sporedu vsak dan ob 18.00 na Sloveniji 1.

To oddajo vsak dan vodi voditelj, vsi ostali medijski ustvarjalci pa pripravljajo reportaže, vesti o dogajanju v šolah, po svetu, v Sloveniji, o glasbi, živalih ipd.

Prav tako v Infodromu sodelujejo otroci, ki enkrat na teden pripravijo prispevke. Snemajo tudi intervjuje z znanimi osebnostmi z vseh področij.

V oddaji so objavljene tudi vsebine, ki jih pošljejo mladi gledalci, naj bo to v obliki mnenj, komentarjev, fotografij ali videoposnetkov. Oglejte si ga!

VIR:<http://www.dnevnik.si/clanek/1042557675>

Jasmina Alibegić, 7. a

RISANI JUNAKI

Našim najmlajšim bralcem predstavljamo nekaj risanih junakov.

DISNEYJEVE PRINCESKE: AURORA: Je lepa, prijazna, sramežljiva, zelo prefinjena in brezupno romantična. Sprva je bila videti nekoliko negotova in navivna, nato pa se je izkazalo, da je zelo hitra in močna. Hoče dokazati, da je samozavestna, neodvisna in dovolj zrela. Rada ima naravo in obožuje živali. Ima veliko prijateljev, kar pomeni, da jo imajo ljudje radi in se dobro razumejo z njo.

JELENČEK BAMBI: Bambi je veseli belorepi jelenček. Živi s svojimi starši. Njegov oče je kralj narave. Zaradi tega pa tako obožuje naravo. Je zelo navihan, ker rad vtika nos v tuje stvari. Drugače je pa zelo pristrčen jelenček, ker bi rad spoznal čim več prijateljev in bi rad spoznaval čim več skrivnosti narave. Obožuje ptice, nekaterih živali se pa boji, ker mu hočejo storiti kaj žalega. Drugače pa ima veliko prijateljev, s katerimi se uči novih stvari in doživlja pustolovščine.

MEDVEDEK PU: Ko jutranji žarki obsijejo Stoletno hosto, se nerodni medvedek Pu odpravi novim dogodivščinam naproti. Med večnim iskanjem loncev medu naleti na sporočilo dečka Robina in ga pokaže modri, toda kratkovidni Sovi. Ker naj bi v sporočilu pisalo, da je Robina ugrabila skrivnostna pošast, Pu zbere zveste prijatelje in skupaj se odpravijo na nepredvidljivo pustolovščino. Toda na popotovanju, polnem skrivnosti in pasti, si lahko pomagajo le s pravim pogumom in iskrenim prijateljstvom.

TOM IN JERRY: Risanka, ki govori o večnem rivalstvu med mačkom Tomom in miškom Jerryjem. Simpatični mišek Jerry ima svojo majhno luknjo in se vanjo skriva, kadar ga maček Tom poskuša uloviti in pojesti. Jerry Tomu nastavi past tako, da se Tom vedno ujame, in se mišek Jerry lahko veseli in poje kakšen košček sirčka.

DISNEYJEVE PRINCESKE: ARIELA (mala morska deklica): V pravljici Ariela reši princa, ki je doživel brodolom in se odloči za tvegano dejanje — osvojiti njegovo ljubezen. Da bi postala človek, se mora odreči glasu in plavuti. Človek lahko postane le, če jo bo princ ljubil in se ne bo poročil z drugo žensko, drugače bo umrla s strtim srcem in se spremenila v morsko peno. Ona očara princa, a se ta ne zaljubi vanjo. Princ se poroči z drugo princeso in Arieli stre srce. Tako se Ariela spremeni v morsko peno.

POMLAD

Juhuhu, pomlad je že tu. Prišla je pomlad in z njo tudi lepši in toplejši dnevi.

Vsa vesela razmišljam, kaj bom počela v toplejših dneh. Igrala se bom zunaj in nabirala bom prve spomladanske rože. Najraje se vozim s kolesom, skirojem in rada rolam. Včasih se z bratcem Kristjanom igrava nogomet, košarko in badminton. Rada tudi riševa s kredami po igrišču. V teh lepih spomladanskih dneh se radi sprehajamo in hodimo na izlete. Pomladi sva vesela, ker barvamo tudi velikonočna jajčka. Skupaj pobarvamo veliko jajčk in na njih nalepimo tudi sličice. Zjutraj pa pojemno pravi velikonočni zajtrk.

S pomladjo pa pride tudi spomladanska utrujenost. Takrat so ljudje bolj utrujeni in radi več spijo.

Rada imama pomlad in z njo tudi prihajajoče poletje.

Lea Kovačević

POMLAD

Ko sem se zbudila, sem pogledala na koledar. Jupi! 21. 3. smo. To je začetek pomladi. Takoj se prilepim na okno.

Kaj pa je zdaj to? Zunaj naletavajo snežinke in vse je belo. Mi lahko kdo pove, je pomlad ali zima? Tudi sneg mi je všeč, zato se želim pognati ven, a me mama ustavi. Opomni me, da sem prehlajena. Medtem ko srebam čaj, opazujem snežinke. Tako rada bi se podila po snegu. Kaj hočemo, sem pač bolna. Od pomladi sem pričakovala kaj več. Sonce, zvončke, rože, toploto ... Zopet bom morala napolniti ptičjo krmilnico. Ubogi ptički si ne morejo sami poiskati hrane.

Vedno huje je snežilo. Jaz pa sem počasi okrevala. Sonce je postalo močnejše, ptički so žvrgoleli in zvončki so pognali.

Končno je prišla pomlad.

Kari Čepon

Inja Peciga, 5. a

O ČASU

Čas je čudovita stvar. Čeprav si včasih želimo, da bi ga lahko prevrteli nazaj in spremenili kakšno stvar, ki smo jo storili, se moramo zavedati, da če čas ne bi tekel, bi morda zdajle po zemlji še hodili dinozavri.

Včasih se sprašujemo, zakaj se čas ne vrne. Veliko ljudi si najbrž želi vrniti nazaj čas, ki ga je preživel npr. s svojo pokojno babico. Sicer ne vem čisto točno, a zdi se mi, da se čas ne vrne zato, da ne doživimo večkrat v življenju enakih grozljivih in žalostnih dogodkov, kot so npr. smrt, prepir itd. Joj, zdi se mi, da sem bila še pred mesecem prvošolka!

Seveda, vidne so tudi spremembe v času. Vidne spremembe v času so rast, puberteta, rojstvo, menjavanje letnih časov in še kaj. Mislim, da obstajajo tudi nevidne spremembe v času, a jih ne poznam. No, ko smo že pri spremembah v času, spremembe v času se dogajajo, medtem ko čas mineva. To vedo vsi. Ampak, zakaj čas mineva?

Morda mineva zato, da odrastemo, morda zato, da lahko izumimo nove stvari ali da več znamo. Tega pa v nasprotju s prvimi ne ve nihče.

Čas nima določene hitrosti, to pa zato, ker ko se zabavaš, lahko tri ure minejo s svetlobno hitrostjo. Kadar pa se dolgočasimo, se pet minut vleče leta in leta. No, meni se zdi zdaj čas izredno hiter. Zdi se mi, da gre takole: najprej se rodiš, potem rečeš »keks« in končaš šolo ter dobiš službo in že umreš. Tako hitro se mi to zdi.

Zdaj grem pa k drugi temi – kako ustaviti čas.

Če bi bilo mogoče, bi čas ustavila s pomočjo čarovnije, a čeprav to ni mogoče, se bo čas za vsakogar enkrat ustavil in sicer takrat, ko bo umrl. Zdaj, ko sem že ravno pri ustavljanju časa, pa se vprašam še, kdaj bi ga ustavila? Aha, sem se že spomnila. Ustavila bi ga pred smrtjo in ga zavrtela nazaj, da bi se spet rodila in to bi počela, dokler ne bi bilo konec sveta, pa tudi če bi morala zato stokrat ponavljati osnovno in srednjo šolo.

Hm ... Ampak, kako pa bi čas sploh prevrtela nazaj? Ja, s časovnim strojem!

To bi storila tako, da bi v časovni stroj vtikala svoj datum rojstva in se vrnila v preteklost. To bi bilo super. A to se žal ne da storiti, ker ... To je že spet nekaj čisto drugega.

To so moje misli o času in mislim, da se te misli še kar nekaj časa ne bodo spremenile.

Lucija Stanko, 4. a

ČAS SE JE USTAVIL

Kaj je čas? Do nedavnega sem imela o času čisto drugačno razmišljanje. Zdelo se mi je, da je čas čisto samoumevna stvar, ki ves čas le teče, teče, teče ... in se nikoli ne ustavi. Zdaj imam o njem čisto drugačno mnenje. Do časa čutim neko spoštovanje in podrejenost. Naj vam povem, zakaj.

Nekega pomladnega dne sem se s prijateljicami igrala v parku. Ura se je bližala eni, zato sem se odpravila domov, ker se je bližal čas kosila. Mama mi je seveda spet vbijala v glavo pomembnost umivanja rok. Ker se mi ni ljubilo kregati, sem odšla v kopalnico. Tedaj pa, puf, kar naenkrat se je stemnilo. Strah me je bilo, zato sem roke še vedno držala pod vodo. Nato se je začelo dogajati nekaj nenavadnega. Počasi so mi noge okamenele, nato še roke, ko pa se je snov, ki me je že skoraj celo prekrila, dotaknila, sicer ne več tekoča voda, se je razblinila. Splazila sem se v kuhinjo, kjer sem našla ob štedilniku okamenelo mamo. Stekla sem ven in raziskovala mesto. Vse je okamenelo, celo ptice v zraku. Odšla sem v park, kjer sem našla okamenelo prijateljico Lizo. Nisem vedela, za kaj gre, vendar je bilo vse skupaj grozno čudno.

Na tleh sem zagledala lepo majhno uro. Stala je. Sedaj mi je postalo jasno, čas se je ustavil. Morala sem rešiti Lizo, vendar kako? Spomnila sem se, da je meni pomagala voda. Lizo sem polila z vodo iz vodnjaka. Nič se ni zgodilo. Razočarano sem sedla na klop. Razmišljala sem, zakaj se je čas ustavil. Kako neumno sem razmišljala o njem. Zakaj sem mislila, da se nikoli ne ustavi? Če bi se zdaj spet pognal, se ne bi nikoli več jezila nanj, če bi zamudila v šolo!

Naenkrat se je moj prst zasvetil. Posvetilo se mi je! Čas je želel, da bi ga bolj spoštovali! Dotaknila sem se Lize, in glej, oživela je! Skupaj sva začeli tekati po mestu in se dotikati ljudi, živali, predmetov. Vsak, ki je oživel, nama je pomagal. Bila sem ponosna nase. Rešila sem sebe in svet.

Ta dogodek me je naučil, kako pomemben je čas. Od takrat ga spoštujem. Naučila pa sem se še nekaj. Odslej si zmeraj, ko je potrebno, umijem roke. Kaj veste, če se čas ustavi, te to lahko reši.

Urša Mati Djuraki, 5. b

ČAS SE JE USTAVIL

Bil je lep sončen petek. Ravno sem se vrnila domov. Poklicala sem mamo in jo vprašala, kdaj pride domov. Rekla mi je, da bo prišla pozno. Takoj, ko sem telefon pospravila nazaj na svoje mesto, sem ugotovila, da se je čas ustavil. Najprej sem mislila, da so baterije prazne, a ker so se tudi druge ure ustavile, sem vedela, da je nekaj narobe. Kmalu me je poklicala mama in mi povedala, da se je čas ustavil.

Nekaj minut zatem se je iz moje sobe zaslišalo glasno kričanje. Takoj sem šla pogledat, kaj se dogaja. V svoji sobi sem zagledala tri neznane postavbe. Vprašala sem jih, kdo so, in takoj so se mi predstavile. Ime jim je bilo Lana, Gaja in Eva. Rekle so mi, da prihajajo iz čarobne dežele. Lana je bila vila, Gaja prijazna čaravnica, Eva pa je bila palčica. Povedale so mi, da so po nesreči ustavile čas in da jim je zelo žal za nevšečnosti, ki so jih in jih še bodo povzročale. Medtem namreč cel svet ni vedel, koliko je ura. Ljudje so bili čisto zmedeni. Niso vedeli, kdaj morajo po otroka v vrtec, kdaj gredo lahko iz službe in podobno. Vlaki sploh niso vozili, letala tudi ne. Ves javni promet je nehal voziti. Ljudje so bili čisto zgroženi. Nove prijateljice sem prosila, če lahko spet poženejo čas. Rekle so mi, da bi ga z mojo pomočjo lahko mogoče spet pognale. Povedale so mi, da so ga ustavile s posebnim praškom in da obstaja tudi prašek, ki ponovno požene čas. Na žalost ga niso mogle prinesiti iz čarobne dežele. Zato smo se njegove izdelave lotile kar same.

Potrebovale smo citrsko kislino, sladkor, cedevito (vseh okusov), med, vodo, jabolčni sok in pomarančni sok. Vse skupaj smo zmešale in dale v zamrzovalnik. Po nekaj urah, ko se je vse skupaj strdilo, smo lonček vzele ven. Iz lončka je zdrsnila ledena kocka iz prej naštetih sestavin. Kocko smo zdrobile in nastal je prah. Prijateljice so ga stresle na naš vrt in pet minut za tem so po radiju razglasili, da čas spet teče.

Prijateljice so se kmalu zatem poslovile. Če bi jih kdaj še potrebovala, bi samo zamižala in si jih zamislila. Vsaj tako so mi rekle, preden so izginile. Do zdaj jih še nisem potrebovala. Ampak jih morda kdaj v prihodnosti bom. Res pa je, da mi bo ta dogodivščina za vedno ostala v spominu.

Vesna Vrhovnik, 5. b

IZPOD PERESA

IZŠTEVANKA

Naša Lučka se rada smučka.

Na sanke pa ne gre,

ker zanjo to malo prehitro je.

Ula Kostić, 2. a

ČAJNA HIŠICA

Nekoč je stala topla čajna hišica. Vedno se je iz štirih dimnikov valil dim.

Nekega dne se je iz čajne hišice prikazala punčka. Dim se je kadil, ker je punčka vedno kuhala čaj. Punčka se je poslovila od hišice. »Adijo, hišica!« »Pa, pa! Ampak, kam pa greš?« jo je zaskrbljeno vprašala čajna hiška. Punčka ni odgovorila. Ko je srečala skupino volkov, se je prestrašila. Volkovi so jo nemarno pozdravili. »Čao, tamala!« je rekel najstarejši volk. Volk Brenclj pa je rekel: »Kam pa greš tamala?« »Le po maline grem,« je odgovorila. Volkovi so ji sledili, a tega ni vedela. Ko je nabrala maline, se je vrnila domov. Ko je prišla do čajne hišice, je ob drevesu zagledala volkove. Zelo se je razjezila. Tudi volkovi so jo grdo gledali. Zaželela si je, da bi se volkovi spremenili v žabe in to se je tudi zgodilo.

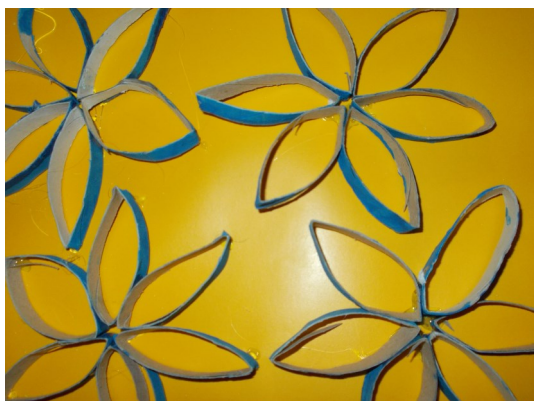
In punčka je v čajni hišici živela do konca svojih dni.

JEŽEK IN HRUŠKA

Nekoč je živel ježek. Iskal si je zalogo hrane za zimo. Prihajali so hudi časi za ježka. Začelo ga je zebsti. Nato je zagledal premraženo hruško, ki je visela na zadnjem drevesu pri skali. Le kako bi prišel tja? Že vem, prijatelje bom poklical, si je rekel. Prijatelji so prišli in ga dvignili do hruške.

Ula Kostić, 2. a

Naja Dujič in Živa Višnjei, 2. a

UČENJE

S pravim učenjem sem se prvič srečal v tretjem razredu. Že takrat smo se naučili brati, pisati in računati. Takrat za dosežene rezultate še nismo prejeli ocen, vendar smo se vseeno zelo trudili. Z učenjem smo nadaljevali v četrtem razredu, ko pa smo za dosežene rezultate dobili ocene. Večinoma sem prejel zelo dobre ocene, vendar je pomembno, da z učenjem nadaljujem in se trudim še naprej. Ker si želim dobrih ocen, se učim sproti. Samo sprotno učenje omogoča boljši končni uspeh. Najrajši imam matematiko in angleščino. Pri matematiki so mi najbolj všeč naloge, kjer so združeni plusi, minusi, množenje in deljenje. Angleščino pa si želim naučiti zato, ker želim potovati po svetu in videti veliko novega.

Jure Jarm Zupančič, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je nogomet.

Največkrat ga igram s prijatelji med športno vzgojo ali pa v podaljšanem bivanju. Rok in jaz sva dobra napadalca, Jure in Gaj sta dobra vratarja, Robin pa je dober v podajah. Nogomet mi je všeč zato, ker v njem skupaj sodelujemo in zato, ker so mi všeč igre z žogo. Ko je zima in je nogometno igrišče zasneženo, pogrešam nogomet. Tri leta in pol sem obiskoval nogometni krožek. Nogomet je zanimiv tudi, ker se v njem naučiš preigravati, streljati na gol in voditi žogo. Proti nižjim razredom je zabavno igrati, proti petim pa ne, ker so pri igri grobi. Včasih greva z očijem na šolsko igrišče igrati nogomet. Doma imam tudi nogometno igro, pri kateri so igralci na vzmehih.

Komaj čakam, da bo pomlad, da bomo zunaj igrali nogomet.

Nejc Fonovič, 4. a

UČENJE

Učimo se celo življenje. Učimo se zato, da kaj znamo. Učimo se tudi za zabavo, za stvari, ki jih radi počnemo in še bi lahko našteval, zakaj se učimo. Učenje pomeni odkrivanje novih stvari. Kaj šele dojenčki? Oni se morajo vsega naučiti. Jaz se ne učim tako veliko in tudi starši mi že dolgo niso pogledali zvezkov. Jaz se učim tako, da najprej preberem snov v učbeniku, potem me pa očka sprašuje. Kadar se učimo, je dobro, da smo vedno na istem mestu, ob istem času in da ni motilnikov. Motilniki so bratje in sestre, psi, televizija, radio...

Ko se vsega naučimo, smo zelo veseli. Tudi sam sem vesel, ko se vsega naučim, ker se grem lahko igrati.

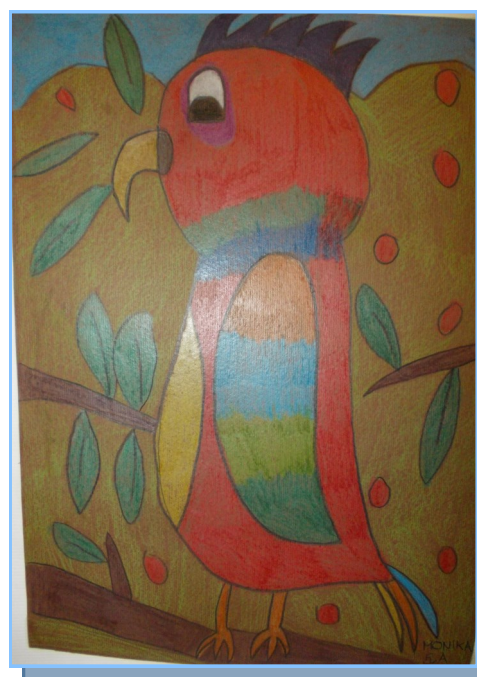
Tim Jurca, 4. a

MED ODMOROM

Med odmorom se s prijatelji igramo ciljanega Pepčka.

To igro se igra tako, da je na vsaki strani polja igralec, ki mu pravimo konzul, in z žogico poskuša zadeti ostale igralce, ki so v polju. Če se med odmorom ne igramo Pepčka, pa menjamo nalepke Polaromanija. V šoli imamo kratek odmor po drugi uri, glavnega pa po tretji uri. Ko je odmor, gremo v knjižnico. Včasih tudi poslušamo glasbo. Tim namreč v šolo prinese zgoščenko, na katero je posnel glasbo, ki mu je všeč. Pepčka smo se igrali z žogo iz blaga, ki je imela obliko buče in je bila učiteljčina. Na žalost smo jo izgubili in učiteljica je v šolo prinesla noska. Zdaj se igramo z njim ali pa z gumijasto žogico, ki jo v šolo prinese Jaka. Podobno žogo imam doma in ji rečem Kocinka. Po napornem pouku vsi čakamo na glavni odmor.

Nejc Fonovič, 4. a

Monika Lisjak, 5. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Danes vam bom predstavila moj najljubši sport. To je balet. Balet se pleše na počasno in hitro glasbo, zato je balet povezava med umetnostjo in športom. Beseda balet v italijanskem jeziku pomeni ples. Poznamo več vrst baleta: klasični, romantični, moderni in jazz balet.

Jaz obiskujem klasični balet, ki ga imam zelo rada zaradi lepih gibov in lepe glasbe, saj je balet na splošno lep ples. Obiskujem baletno šolo Pirueta v centru Ljubljane. Balet je sproščujoč, a vseeno zahteven ples. Balet mi je pomagal pri pravilni drži telesa, saj je zelo lepo, če se ženska ravno drži. Pri baletu so zelo pomembni baletni dresi in baletni copati. Učenke potrebujemo dres, da učiteljica vidi, ali pravilno izvajamo vaje. Pri vajah baleta nam je v pomoč drog ob steni. Tla morajo biti lesena, saj na drugih podlagah copati drsijo in lahko pride do poškodbe. V dvoranah, kjer vadimo balet, so vedno ogledala, da se lahko baletke opazujemo.

Baletka mora biti lepo počesana. Lase mora zviti v figo. Najprej iz las naredimo visok čop in ga zvijemo v figo, ki jo pritrdimo z lasnicami in učvrstimo z mrežico in elegantno polepšamo s posebno elastiko.

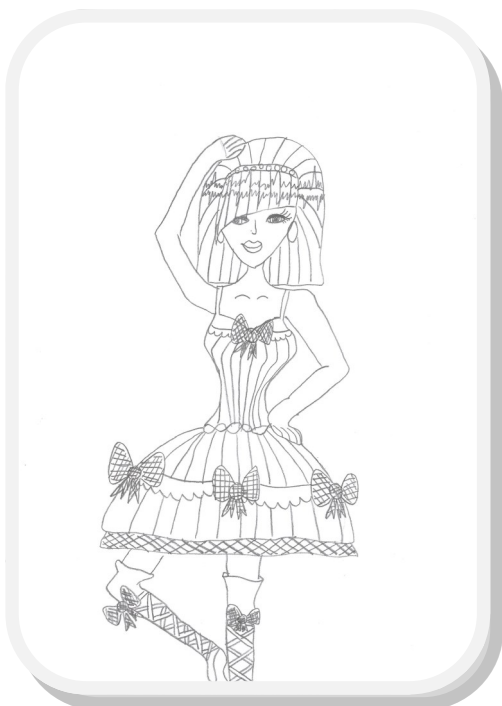
Baletnih dresov je več vrst. Lahko ga uporabljajš s krilom »TITI«, ki je lahko ravno, zato so na njega lahko prišita vodoravna krilca. Pri jazz baletu pa je lahko oblačilo v izvedbi pajkic. Ne glede na vrsto baleta ali na oblačilo se uporabljajo baletni copati. V petem razredu pa so baletni copati-špice, da lahko baletka izvaja ples na konicah prstov.

Naj vam predstavim pomembne baletne izraze:

- pirueta-obrat na prstih na različne načine-tako se imenuje tudi moja baletna šola,
- titi (izgovori se tutu)-kratko baletno krilo v obliki krožca,
- plie (izgovori se plije)-to je izraz osnovnega giba.

Poznamo kar nekaj priljubljenih baletov: Labodje jezero, Pepelka, Hrestač, Trnuljčica in Romeo in Julija.

Z mami sem si že ogledala predstavo Hrestač v Cankarjevem domu. Letos v mesecu marcu je načrtovana premiera baletne pravljice Pepelka v izvedbi Čarobne dežele za otroke in dijake. V tej predstavi nastopajo tudi otroci in dijaki.

Na svetu je kar nekaj znanih baletnih plesalk in plesalcev, nekateri starejši ne živijo več in med njimi sta tudi Pia in Pino Mlakar. Trenutno pa je na vsem svetu najbolj znana balerina, ki prihaja iz Rusije, to je Ana Pavlova. V Sloveniji je trenutno najbolj priznana Ana Klašnja, ki je tudi žirantka šova Slovenija ima talent.

Rada imam balet in z veseljem se ga učim.

Zoja Brus, 4. a

Ilustracija: Maša Lavrič, 6. a

UČENJE

Zakaj bi se učila ves teden?

Če pa se spleča učiti le en dan.

A vseeno je dolgčas,

najraje bi počela kaj drugega kot drugi otroci.

Res pogrešam tiste dni,

ko igrala sem se lahko ves dan.

Žalosti je veliko, ko zaslišim mamin glas:

»Vivi, Vivi, pridi, danes moraš napisati spis ...«

No, kakorkoli, moja mama je učiteljica in

nikoli, nikoli, nikoli se ne bo spremenila.

To pač je tako, zdaj moram iti, ker mi že znova teži.

Vivi Dobnikar, 4. a

UČENJE

Učenje je vsepovsod. Z učenjem se tudi lažje najdemo v življenju. Na primer: Ko dobiš pismo, ga ne znaš prebrati brez slovenščine. V naravi se ne znajdeš brez naravoslovja in tehnike. V trgovini ne znaš izračunati, koliko stanejo stvari brez matematike. Na izletih si čisto sam brez angleščine. Učenje nas mlade pogosto dolgočasi, ampak pomaga. Učimo se tudi od starejših, na primer od babic. Učimo se tudi iz svojih napak. Če naredimo napako, smo naslednjič bolj pozorni nanjo. Učenje je lahko kdaj tudi zanimivo. Največ pa se naučimo v šoli od učiteljev. Naša nagrada za poslušnost v šoli je znanje. Učimo pa se tudi tukaj in sedaj.

Varja Turk, 4. a

MOJA SOBA

V moji sobi je veliko stvari.

V sobi je postelja, jaboos, akvarij, miza, omare in igrače. Jaboos je zelo udobna stol vreča. V akvariju so neonke, somiči, riba, ki čisti steklo in polž. Na okenski polici sta dva kaktusa. Moj stol ni naveden stol, ampak je stol klečalnik. Imam bolj novo sobo, zato se še nisem čisto privadil na pisalno mizo, zato naloge pišem v kuhinji. Na mizi imam razglednice, ki so mi jih poslali prijatelji. Pod posteljo imam skrivni predal, v katerem so lego kocke in še nekaj drugih igrač. Ena izmed sten je oranžne barve. Kmalu bomo nad mizo pritrtili tablo, kamor bom lahko kaj napisal. Oblačila se nahajajo v omarah garderobne sobe, zato imam v svojih omarah knjige in družabne igre.

Dolgo sem čakal na svojo sobo. V njej se velikokrat igram s prijatelji.

Nejc Fonovič, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Že dolgo se sprašujem, kaj je moj najljubši šport.

Odgovora ne vem.

Moja mami je prepričana, da je to košarka, ati me prepričuje, da je to kolesarjenje.

Sestrica pa je prepričana, da je to spanje ...

Če bi upoštevala njihove predloge, bi to bilo gotovo kolesarjenje, ampak nisem čisto prepričana.

Nekje sem prebrala, da je šport tudi pohajkovanje po trgovinah in če je to res, vem, kaj je moj najljubši šport. Najbolj namreč uživam v tem športu, ko imam kaj denarja na kartici in v denarnici.

Vivi Dobnikar, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Meni je všeč veliko športov. Ti športi so karate, smučanje, tek na smučeh, plavanje in kolesarjenje. Rad kolesarim, ker s kolesom tudi tekmujem. Tekmujem v Italiji. Na tekmovanju sem že velikokrat nastopil in se dobro uvrstil. Imam že pet zlatih medalj. Tekmujemo po travniku, ki ni raven, zato je težko voziti. Rad kolesarim, ker kolo ne onesnažuje zraka in ker sem s kolesom prevozil na stotine kilometrov. Rad bi, da bi vedno več ljudi imelo kolo. Kolo je zakon!

Aleksander Kline, 4. a

MOJA SOBA

Moja soba je manjša od sestrine. Ima veliko omaro za obleke in tudi veliko ogledalo. S sestri si na pol leta zamenjava sobi. Komaj čakam, da dobim večjo. Nad mizo imam polico s spominki s potovanj. V svoji sobi včasih delam skrivnosti. Moj oči si občasno sposodi mojo pisalno mizo.

Večkrat pride čas, da moram svojo sobo pospraviti. Tukaj imam spravljene veliko igračk. Na vratih imam napis, naj me nihče ne moti pri delu za šolo. Na postelji imam plišastega tigra, ki je dolg 1. 20 m. Ob postelji imam nočno omarico. Tja odložim knjigo, preden grem spat. Moj stol pri pisalni mizi je rdeč in se lahko vrti. Skozi okno imam pogled na Mercator, ki je čez cesto.

Moja soba mi je zelo všeč.

Domen Lisjak, 4. a

Moja soba

Moja soba je meni najljubši prostor v hiši, kjer sem doma. Je prijetno majhna, a še vedno je v njej dovolj prostora za posteljo, omaro, pisalno mizo in stol. Ker mi je zelo všeč zelena barva, mi je očka pobarval stene na zeleno. Moja soba je vedno čista in pospravljena, saj jo dvakrat tedensko posesam. Tudi igrače vedno pospravim v škatle, saj ne želim, da bi se katera izgubila. V mojo sobo zelo rad pride tudi moj brat Anže in se igra z igračami. Najraje sestavlja lego kocke in različne sestavljanke. V sobi pa se tudi učim, berem in delam domače naloge.

Jure Jarm Zupančič, 4. a

MED ODMOROM

Čas med odmorom je čas, ko učenci počnemo različne stvari. To je čas, ki ga imamo vsi radi, ne samo otroci, ampak tudi odrasli. Odmor je nekaj posebnega, ker med odmorom lahko počnemo stvari, ki jih imamo radi. Plešemo, rišemo, beremo, se igramo ...

Med odmorom si izmislimo veliko novih iger. Ponavadi se punce in fantje igramo vsak zase. Punce rajši plešemo in rišemo, fantje pa, kdo bi vedel, kaj počnejo. Na njihove fantovske igre se ne spoznam, ponavadi se igrajo s svojo majhno žogico.

Dobro bi bilo, če bi se dalo odmore podaljšati. To bi pomenilo, da bi imeli otroci več časa za svoje igre. Če bi se to dalo narediti, bi bili mi otroci srečnejši in bolj zadovoljni. Če bi bili srečnejši, bi se tudi raje učili in dobivali lepše ocene in potem bi bili srečni tudi naši starši in učitelji.

Mislím, da bi bilo dobro, da bi naši ravnateljci napisali prošnjo, da nam podaljša odmore.

Vivi Dobnikar, 4. a

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Šport je za zabavo in učenje. Obstaja veliko vrst športa. To so vodni, dvo-ranski, z žogo, gorski ... Šport je pomemben za to, da si krepimo koncentracijo. S športom se naučimo veliko novih stvari. Te stvari so : odbiti žogico, streljati na gol ... Moj najljubši šport je baseball. Učim se ga zelo rad. Mojemu trenerju je ime Samo in je zelo prijazen. Treninge imam ob ponedeljkih in petkih. Kadar nam kajne gre dobro ali kaj narobe naredimo, nas Samo ne nadere. Jaz velikokrat zgrešim žogico s kijem, ampak se ne vznemirjam. Pred treningom igramo nogomet, da se ogrejemo. Za baseball potrebuješ kij, baze, žogico in rokavico. Ko igram baseball, se zelo zabavam. Ko bom velik, bom baseball igral mogoče tudi v Ameriki. Rad imam baseball, ker se ob njem zelo zabavam.

Tim Jurca, 4. a

Lara Dekleva, 6. a

SANJALA SEM

Sanjala sem nekaj,
nekaj lepega, zelo lepega
in zame pomembnega.

Včasih se sanj spomnim,
včasih pa si nič ne zapomnim ...

Sprašujem se,
kaj je bilo to ...
samorog, vila, škrat
ali le moj rojstni dan ...

Tega danes ne vem,
mogoče bom nekoč vedela,
vem pa,
da bom danes znova sanjala nekaj lepega.

Vivi Dobnikar, 4. a

BIL SEM ŠOLSKA TORBA

Sem šolska torba. Moj lastnik je Leo.

Zame skrbi že eno leto. Vame zloži šolske zvezke, peresnico, včasih pa telovadno opremo. Imam kolesa, da me lahko vleče. Nosi me v šolo, kjer vidim veliko otrok in torb. Ko pridem v razred, nas je ponavadi malo in je več prostora. Pospravi me v majhno omaro. Potem se pridružijo še druge torbe. Ene so na naramnice, druge pa na kolesa. Med poukom in podaljšanim bivanjem ga čakam približno osem ur. Med poukom me je Lučka skoraj vrgla skozi okno in nikoli ne bi videl lastnika.

Nekega dne pa se mi je v kolešček zataknil kamenček. Leon mi ga je iztaknil. Zdaj se ne bojim, če se mi še kdaj zatakne kamenček. Prej pa sem se zelo bal. Saj res, lastnika imam in on skrbi zame. Zato nikoli ne bom v težavah. Živel bom srečno in upam, da me bo Leon še dolgo uporabljal.

Leon Sedmak, 3. b

Maček Vili

Bil sem navaden črn maček. Živel sem s staro coprnico Vilmo. Ona pa je imela vse črno, še jaz sem bil črn in tudi stanovanje je bilo črno.

Nekega dne sem zaspal in me Vilma ni videla, zato se je kar naenkrat spotaknila čez mene. Zelo je bila jezna name. Ampak saj nisem bil jaz kriv! Zato me je začarala, da sem bil zelen. Tako me je lahko videla povsod, ko sem bil na preprogi, kavču in tudi na postelji, kjer mi ni pustila spati, čeprav je bilo zelo udobno. Nekega dne pa sem vseeno zaspal na postelji. Vilma je bila jezna name in me je postavila ven. Počutil sem se kot žaba brez vode! Vsi so se mi posmehovali. Tako sem bil žalosten! Vilma se ni zmenila zame. Potem pa me ni našla, ker sem bil tak kot trava. Spet se je spotaknila čez mene. Zelo me je bolelo in Vilmo je tudi bolelo. Spet me je začarala, da sem imel rdečo glavo, rumen trup, rožnat rep, modre brke in štiri vijolične tačke. Spet so se mi vsi posmehovali! Zelo, zelo, zelo sem bil žalosten. Grozno sem se počutil, vsi so mislili, da sem maškara. Na koncu pa se je Vilma domislila, da bo stanovanje pisano, jaz pa spet le navaden črn muc.

Nikola Hribar, 3. a

Pia Bratož, 5. b

PIKO DINOZAVER

Pika Dinzavra sem našla na majhni plaži med raziskovanjem.

Bil je pol vodni, pol kopenski dinosaver, torej je lahko hodil in se potapljal z mano. Ko sva nekega dne raziskovala morskno dno, je prišel morski pes. Najprej me je bilo zelo strah, a ko sem se spomnila na svojega vodnega prijatelja, sem vedela, da bo vse v redu. Hitro sem odplavala na površje in močno zažvižgala. V tistem hipu se je prikazal Piko, ki je zagrabil morskega psa za rep, ga vrgel v zrak in ga odbil s plavutjo daleč stran. Ko so starši izvedeli, da mi je rešil življenje, so mi dovolili, da gre lahko z nami domov.

Tati je zanj izkopal tudi velik bazen, v katerem sva se skupaj igrala.

Gaja Kreševič Cimperman, 3. a

MOJE SANJE

Neke noči sem sanjala, da je v stanovanje prišla kača. Plazila se je pod omarami in prilezla v kletko našega hrčka Minija. Ko je Mini videl kačo, je začel cviliti in tekati po kletki. Pogledala sem v kletko. Minija sem videla, kače pa ne! Zakaj? Kača je spreminjala vzorec in barvo svoje kože. Ko sem ponovno pogledala v kletko, je bila kača opazna in je davila Minija! Hitro sem prijela kačo za rep in jo vrgla daleč stran, kamor spada. Pa Mini? On mi je zaupal in bil moj prijatelj. V tistem hipu sem se zbudila. Ravno na Minijev rojstni dan!

Gaja Kreševič Cimperman, 3. a

Mark Omahen, 6. a

MOJE SANJE

Neke noči sem sanjal, da sem čisto sam z raketo poletel v vesolje. Letel sem in letel ter nato pristal na zelo oddaljenem in zelo nepoznanem planetu, saj je imel okoli sebe kar pet obročev, namesto enega ali nič. Kar naenkrat sem zagledal čudno bitje, ki gre proti meni. Zbežal sem v raketo in hotel odleteti stran, ko sem ugotovil, da mi je zmanjkalo bencina. Ugotovil sem, da bitje govori besede, ki jih jaz le delno razumem. Bitje je bilo manjše od mene, morsko modre barve, navihanih oči in z dvema oranžnima krilcema. Začelo je poskakovati okoli mene in mi s krilcem namignilo, naj grem z njim. Hodila sva in kmalu prispela do male marsovske vasi. Tam sem preživel naslednjih nekaj dni in se naučil marsovščine. Razkazali so mi še jezero pomarančnega soka in sladkorni gozd. Najboljši dan pa je bil tisti, ko smo se z marsovčki okopali v čokoladnem vreletcu in se prav pošteno najedli čokolade. Potem me je zelo bolel trebuh in še dobro, da sem ravno tedaj zaslišal mamin glas. Prebudil sem se v nov dan, zadovoljen z nočno pustolovščino.

Lan Tošič, 3. a

Neva Acceto Vranac, 5. b

Matija Verbič, 5. a

BILO ME JE STRAH

Ko sem prespal pri Nikoli, sva se oba zbudila zgodaj zjutraj. Zvonik je zvonil, zunaj je bilo temno. Šla sva igrat igrice. Zraven naju so bila vrata. Na vratih je bilo okno, skozi katerega se ponavadi vidi vse. Ko sva gledala skozi okno, me je spreletaval srh. Z druge strani je nekaj škripalo, vrata so se odprla in ni bilo nikogar. Mislila sva, da je bil duh. Zbežala sva v sobo. Tuhtala sva in tuhtala. Ugotovila sva, da je bil duh. Zelo naju je bilo strah, dokler ni Polona rekla: «Zajtrk.» Oddahnila sva si in na vse pozabila.

Aljoša Koruza, 3. a

BILO ME JE STRAH

Ko sva s tatijem prišla vsa vesela s kopanja, naju je oblihl strah. Zakaj? Stanovanje je bilo strašno, povsod zelena pajčevina. Stopila sva naprej. Pod copati sem začutila nekaj sluzastega, a bilo je pretemno, da bi videla, kaj je to. Stanovanje je izgledalo, kot da se bo ta hip vse zrušilo. Nato sva zagledala praske volkodlaka. Pogoltnila sem slino. Videla sva okostnjaka, ki je govoril, vsaj zdelo se je tako. Šla sva v kuhinjo in zagledala podgano. Naprej sem šla sama in se usedla ter začela jesti. Kar naenkrat sem dobila občutek, da me nekdo opazuje in res je za mano stala sama vampirka. Stekla sem stran do tatija in ga objela. Naenkrat sem videla, da je vampirka mami, praske le slike, in da je pajčevina umetna. Pogumno sem prižgala luči. Spoznala sva, da gre le za potegavščino moje mami.

Gaja Kreševič Cimperman, 3. a

BILO JE NEKOČ

Nekoč je živel kralj z dvema sinovoma. Bil je bogat, vendar bolan.

Naročil je sinovoma, da gresta po rožo za sirup. Že naslednje jutro sta se ta odpravila na pot. Ko sta prišla v prvo vas, sta vprašala, če imajo takšno rožo, kot si jo je zaželel kralj. Vaščani so jima pokazali predor do teh rož. Ko so skupaj prišli do konca predora, so jima dali oklep, čelado, meč in ščit ter povedali, da ta travnik dobita, če premagata tri zmaje s tremi glavami. Prišla sta do prvega zmaja. Premagala sta ga tako, da sta ga zabodla v vrat. Zmaj je bil premagan, onadva pa sta dobila prah. Vzela sta ga in šla naprej. Ko sta premagala še drugega zmaja, sta tako dobila še čarobno vodo. Vzela sta jo in šla naprej do tretjega zmaja. Težko sta ga premagala. Dobila sta košaro. Končno sta prišla do travnika. Videla sta ovenele rože. Posula sta jih s prahom in malo zalila. Vse rože so zacvetele. Nekaj sta jih nabrala in odnesla domov. Kuharica je v zadnjem trenutku naredila sirup. Kralj ga je popil.

Kralj je živel srečno do konca svojih dni.

Žiga Rus

KO JE MOJA MAMA HODILA V ŠOLO

Ko je moja mama hodila v šolo, je bilo veliko smeha in veselja. Enkrat sem jo vprašal, ali se je na njeni šoli zgodilo kaj smešnega. Mama mi je rekla, da veliko stvari. Povedala mi je eno.

Ko je njihova učiteljica spraševala zemljepis, je enega fanta vprašala in on ni znal, zato je učiteljica jokala in ga z zvezkom po glavi udarila na rahlo. Učiteljica ga je z zvezkom po glavi, ker je mislila, da bo iz zvezka prišlo znanje v glavo.

David Sedmak

BILO JE NEKOČ

Tudi življenje nekoč je bilo zanimivo in precej pestro. O tem govorijo naše znamenitosti in stvaritve znamenitih ljudi.

Na Slovenskem je bilo veliko gradov. Grad je varovalo obzidje pred napadi. Okoli gradu je bil obrambni zid, v zidu pa so bile line, skozi katere so vojaki branili grad. Ko prispeš do obzidja, se ti prikaže velik dvizni most. Dostop do gradu je potekal preko dviznega mostu. Na obeh straneh mostu je bil jarek z motno vodo. Pot do notranjosti dvorišča se je nadaljevala še z nizkim zidom, ki je bil poln puščic. Grajska tla so bila hladna, kamnita in prekrita z iglicami ali drugim zelenjem.

Vsak grad je imel tudi svojo zastavo. Srednjeveški grad je imel tudi cerkev. Imeli so tudi vodnjak, kjer so zajemali vodo, da so lahko preživeli.

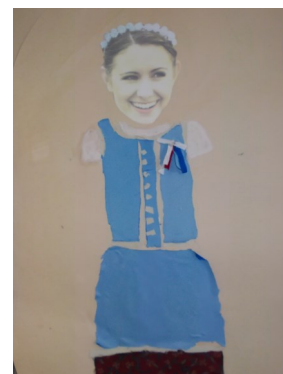
Na gradu so živeli graščaki, ki so pobirali davek od tlačanov tako, da so jim morali prinašati hrano, ki so jo sami pridelali. Imeli so viteze, ki so jih učili vojskovanja, pesništva in vljudnosti.

Ne smemo pa pozabiti na služabnike, ki so skrbeli za oblačila, hrano in ostale stvari.

Gradovi so imeli tudi viteške dvorane, kjer so prirejali razkošne zabave. Imeli so grajsko knjigo, v katero so zapisovali pomembne dogodke.

In lahko smo ponosni na take znamenitosti, kot so Ljubljanski grad, Blejski grad, Turjaški grad in ostali gradovi, ki so jih obnovili v zadnjih letih, in so na ogled tudi nam.

Lana Drolc

MOJ NAJLJUBŠI ŠPORT

Moj najljubši šport je plavanje. Všeč mi je že od malih nog. Je moj hobi. Plavanje treniram ob ponedeljkih in sredah.

Plavam zelo rada in delam stoje v vodi. Ko se bila majhna, sem imela rokavčke, zdaj jih ne potrebujem več. Oči me zdaj meče po bazenu, skačeva v morje, se igrava, loviva rake in še veliko drugega. Rada bi postala profesionalna plavalka, tako da bi lahko hodi-la na tekmovanja in zmagovala.

V letošnjem šolskem letu sem pri plavanju že napredovala in upam, da bom še naprej tako uspešna.

Maša Ham

SANJALA SEM

V sredo ponoči se mi je nekaj sanjalo. Sanjalo se mi je, da sem imela dva kamna, ki nista bila navadna. Svetila sta zelo močno in lepo.

V sanjah sem se zbudila in ta dva kamna sta mi kazala pot, kam naj grem. Pot je vodila iz mojega doma. Na nebu se je luna spremenila. Imela je dolgo rdečo brado in velike rjave oči. Takoj sem se spomnila na sošolca, ki je velikokrat žalosten. Luna se je nazaj spremenila v navadno luno, vendar ji je še ostalo malo brade. Malo sem šla naprej, pa sem zagledala hišo, kjer je živel moj sošolec. Moj sošolec je odprl vrata. Povedal mi je, da sta mu oče in mama umrla v prometni nesreči. Živel je pri babici, ki je bila zelo bolna. Šele zdaj sem spoznala, zakaj je tolikokrat žalosten.

Ustrašila sem se. Zakričala sem in se zbudila. Obljubila sem si, da se bom z njim več družila.

POT V ŠOLO

Moja pot v šolo se začne na Triglavski ulici 30 E, kjer sem doma.

Grem do parka na koncu Glavarjeve ulice, ki jo nato prečkam. Potem nadaljujem mimo sklopa garaž, pridem do Mašera-Spasičeve ulice, grem čez prehod za pešce in nadaljujem pot po pločniku ob Slovenčevi cesti. Kmalu pridem do semaforja na Tolstojevi ulici in jo ob zelenem semaforju prečkam. Sedaj sem že ob šolskem igrišču in po Tolstojevi ulici grem do Ulice Pohorskega bataljona. Tam zavijem levo in čez nekaj časa sem že pred vhodom v šolo.

Taka je moja pot v šolo.

Klemen Franko

MOJ NAROBE DAN

Moj narobe dan je bil, ko sem šel na metaholinski test. To je test, s katerim potrdijo, da imaš astmo. Šel sem na Pediatrično kliniko, kjer so mi dali za vdihovati metaholin (to je nek plin). Potem sem pihnil v napravo in na računalniku je pokazalo, kako sem pihnil. Bal sem se, da bo slabo. To sem ponovil štirikrat. Potem so mi dali ventolin. To, kar mi pomaga pri astmi.

Ko smo se odpravljali v šolo, sem si oddahnil. Joj, ta metaholinski test je bil pa naporen.

David Sedmak

Liza Lap Križman

MOJ NONO

Mojemu nonotu je ime Božidar in živi v Novi Gorici. V Gorici dedku rečejo nono. Po poklicu je zobozdravnik, ampak ga imam vseeno rad, čeprav se otroci bojijo zobozdravnikov. Nono tudi meni popravlja zobe in jih plombira. Nona je bila po poklicu medicinska sestra. Z mojim nonotom gremo velikokrat v gostilno Kekec na kosilo. Tam imam prijatelje natakarje.

Nonota imam rad in grem rad k njemu.

David Sedmak

IZPOD PERESA

BILO JE NEKOČ

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami in devetimi vodami živel kralj z dvema sinovoma. Ko sta bila sinova stara 18 let, jima je oče rekel, naj si gresta po svetu iskat srečo.

Sinova sta se odpravila na pot. Med potjo sta zagledala dva gradova. Odločila sta se, da gre vsak pogledat v en grad. Prvi sin se odpravi do gradu in pred gradom zagleda princeso. Kralj mu reče, da če rabi prenočišče, lahko prespi v gradu. Zvečer princ prosi princeso za roko. Princesa seveda reče da in čez nekaj dni je slavnostna poroka. Medtem pa drugi sin pride do gradu, v katerem tudi on sreča princeso. Princ prosi kralja za prenočišče in kralj mu dovoli. Naslednji dan tudi ta princ prosi princeso za roko. Princesa mu reče, da rabi pogumnega princa, ki ji bo zvest. Princ jo vpraša, kaj mora storiti. Princesa mu pove, da mora premagati neukrotljivega leva, morsko pošast in zmaja, ki ima sedem glav. Prvi dan princ premaga neukrotljivega leva, drugi dan pa premaga morsko pošast. Ponoči pa čarovnica začara zmaja, ki ima sedem glav, za nepremagljivega, ker želi, da se njen sin poroči s princeso.

Naslednji dan se princ sooči z zmajem, zmaj pa ga premaga. Princesa je izvedela za čarovničin urok, zato je šla k čarovnici in jo vprašala, kaj mora storiti, da bo princ spet živ. Čarovnica ji pove, da ima sina, ki bi se zelo rad poročil z njo. Princesa se nečesa domisli. Čarovnici predlaga, naj bo zmaj spet premagljiv, in tisti, ki ga premaga, se bo poročil z njo.

Čarovnica se je s predlogom strinjala in odčarala zmaja. Prvi se je spopadel čarovničin sin in zmaja ni premagal. Drugi pa se je spopadel princ in zmaja pokončal. Tako se je princ poročil s princeso.

In oba princa sta srečno živela do konca svojih dni.

SANJAL SEM...

Ne sanjal, sanjala sem. Imela sem že veliko čudnih sanj, a danes bom opisala le najbolj nore. Prve sanje, ki jih bom opisala, sem sanjala včeraj.

No, tako je bilo. Sanjalo se mi je, da sem na pokopališču. Kar naenkrat sta bila zraven mene dva živa okostnjaka, ki sta me grdo gledala. Hodila sta po pokopališču in me nato kar naenkrat napadla. V moji roki se je znašel krožnik. Z njim sem zamahnila najprej po prvem in nato še po drugem okostnjaku in oba sta se razletela po tleh. Takoj po tem sem se znašla na tekmi v ulični košarki. Kar naenkrat je priletel NLP in začel streljati, dva Nezemljana v njem pa sta rekla, da Nezemljani in mrtveci držijo skupaj. In kaj je bilo potem? Potem me je mami zbudila, saj je bila ura 6.45.

To so najbolj čudne sanje, ki se jih spomnim, a bom na kratko opisala še tri.

Enkrat se mi je sanjalo, da smo na košarkarski tekmi kar naenkrat vsi zaspali. Ko smo se nekateri gledalci zbudili, so bili vsi razen enega košarkarja mrtvi. A preživeli košarkar je bil zombi, zato smo vsi preživeli hitro stekli ven.

No, še zadnje in predzadnje čudne sanje. Ne verjamem sicer, da bi kdo od mojih sošolcev in sošolk naredil to, kar je v sanjah, a vseeno.

Bili smo v Kranjski Gori in smo se učili, cel razred. Bolj punce kot fantje smo se učile, bi lahko rekla. No, in sredi tišine sem jaz kar naenkrat začela kričati, saj so fantje na moj hrbet spustili 10 centimetrov dolgega žužka. Punce pa so kljub temu, da sem jaz kričala, mirno sedele in brale snov iz učbenika.

V zadnjih sanjah me je bilo pa res strah, saj sem kar naenkrat iz nič začela v sanjah padati z balkona. In ni se mi le sanjalo, saj sem po celem telesu imela občutek, ki ga čutiš ob padcu z velike višine. Zaradi tega sem se sredi noči zbudila. Marsikomu se bo zdelo, da so te sanje, ki sem jih opisovala, izmišljene, ampak niso. Drugače pa, nekaj čudnih sanj bi še lahko naštel, a jih ne bom. Moje sanje se mi zdijo večkrat čudne, a se ne ubadam s tem in si ne razbijam glave z vprašanji, zakaj je tako, ker se mi zdi, da ima vsak kdaj čudne sanje, kajne?

Manca Kavčič

Lucija Stanko, 4. a

Pismo iz zapora

Na izmučen, bled obraz so padali svetleče rumeni žarki in prinašali toplino v hladno celico. S pomočjo jutranjega sonca je senca risala rešetke na steni. Tega jutra je po celici kljub rešetkam vel vonj svobode. Podobnih dni ni bilo veliko. Ostale dni je bila celica temačna, kot je bilo temačno moje ujeto srce.

Dnevi so moreči, depresivni, vedno manj jih je, ki so prežeti z upanjem, kdaj pa preprosto nimajo smisla, niti opisati se jih ne da. Danes pišem pismo svoji družini. Navdihnilo me je modro nebo, ki v moji domišljiji nima niti konca niti začetka. Oblaki, ki se skrivajo pred soncem ter mladika na svobodi, ki prosto vihra v vetru. Misli mi bežijo po spominu. Zaprtih oči se prepustim lepim občutkom. Izgleda, da je danes moj srečni dan, ki mi vliva upanje, predvsem pa pogum, ki je v teh časih zelo pomemben.

Vsak dan za rešetkami, ko mi pogled ponese daleč stran, zagledam nekaj, kar si močno želim dotakniti, a ne morem. Ne glede na to, kako močno se potrudim, je ne morem doseči. Ne s konicami prstov, tudi s srcem ne. Zavedam se, da mi je nekaj pomembnega za vedno vzeto. Zakaj? Ker sem se boril? Pokazal pogum? Branil domovino? Ta vprašanja mi pogosto odzvanjajo v glavi. Zakaj bi človeku vzeli nekaj, kar mu pripada in ima pravico do tega. Veliko razmišljam, pišem pa zato, da si lažje zbistrim misli. Pogosto so zmedene, brez repa in glave. Mogoče zato, ker že dolgo z nikomer nisem spregovoril besede. Ne vem, a bi se sploh še znal pogovarjati?

Stopim do okna in s pogledom objamem mladiko, ki raste in raste in mi ošabno razkazuje lastno brezčasnost in neomejenost. Zavidam ji dni brezskrbnih, pisanih barv, ki jo obdajajo. Mene obdaja le siva, gledam jo vsak dan. Eno in isto barvo, dan za dnem. Bled in star sem že. Ne želim si čepenja na tleh in čakanja na kaplana, ki mi želi vtreti svojo misel. Vsak naj misli po svoje in si s svojimi besedami razlaga svet. Brez posledic, da ti lahko vzamejo najpomembnejše.

Čutim, da se mi bliža konec. Upam, da pride tudi nov začetek. Videl bom svoj dom, naravo, poiskal mater in družino. Vse bo lepo, kot je bilo prej. Videl bom gosenco, kako se loteva mladike, da bi preživela zimo. Svet bo lepši in pravičnejši za vse ljudi. Rešetk ne bo za nikogar več. Bel konj se bo ozrl in začutil bom dotik svobode.

Zala Žarkovič, 9. b

NOČ GROZE, STRAHU IN UPANJA

Neke noči sem se vračal s svatbe, bilo je sredi zime in ura naj bi ravno odbila polnoč. Hodil sem po ozki gazi sredi gozda, ker druge poti do doma ni bilo. Zelo me je zeblo, veter mi je močno pihal v obraz, prstov na nogah skorajda že nisem več čutil. Skušal sem hoditi čim hitreje, da bi se vsaj malo pogrel, vendar se ni dalo. Veter je bil premočan. Zaslišal sem zavijanje volkov. Postalo me je strah. Kaj če me kateri od njih napade? Oborožen seveda nisem bil. S seboj sem imel le ubogo staro violino in njen lok, ki mi ne bi nič pomagala, če bi me napadel volk. Hodil sem dalje. Veter je postajal vse močnejši. Da pa je bila pot še težja, je za povrh začelo še snežiti.

Kar naenkrat sem za seboj zaslišal čudno renčanje podobno pasjemu. Počasi sem se obrnil in za seboj zagledal pravega volka. Zmeraj so se mi volkovi zdeli kakor malce večji psi, a ta je bil še posebej velik in grozen. Počasi je prihajal do mene. V trenutku sem pozabil na mraz, sneg in ozeblino. Zanimalo me je samo to, kaj bo volk naredil z mano. Bo skočil name, ubogega godca in me živega požrl? Počasi sem se začel premikati naprej po gazi in pri tem nenehno opazoval volka, kaj bo storil. Ta je le hodil za mano in naenkrat je čudno zarenčal. Tokrat zelo glasno. Ne da bi se zavedel, kaj počnem, sem vzel violino in začel igrati. Saj se še sam ne spomnim natanko, kaj sem igral. Igral sem vse, kar mi je prišlo na misel. Med tem igranjem sem se počasi premikal v smeri vasi, volk pa je hodil za mano. Naenkrat mi je počila struna. Ustavil sem se, da bi napel novo, vendar je volk že začel kazati svoje ostre zobe in jezno renčati. Hitro sem prijel lok in nadaljeval s svojim igranjem. Med igranjem sem si želel, da bi se zbudil v postelji in ugotovil, da so bile to le sanje. Vendar se na mojo žalost to ni zgodilo. Volk je še zmeraj hodil za menoj, jaz pa sem se mu le prisiljeno smehljajal. Pospešil je svoj korak. Zdaj gre v napad, sem si mislil. Pred menoj so se že kazali obrisi hiš. Hodil sem vedno hitreje. Volk je bil vse bliže. Moje melodije so postajale vse bolj silovite, glasne in polne strahu, ki je kar bruhal iz mene. Strune so zmerom bolj pokale, vendar ni bilo časa, da bi napenjal nove, kajti volk je bil le še nekaj korakov stran od mene. Pognal se je v tek in skočil. Vedel sem, da je z mano konec. V tistem pa sem zaslišal glasen pok, ki pa ni bil niti najmanj podoben poku moje strune. Nekaj težkega je padlo na tla. Bil je volk. Negiben je obležal pred mojimi nogami. Začel sem se hudo trestiti. Nisem si mogel kaj, da ne bi še s zadnjimi

atomi moči, ki sem jih še zbral, dobesedno zdirjal v vas.

Ko sem stopil v svojo hišico, sem se le sesedel na stol in premišljeval, ali je bilo vse to res ali se mi je zaradi vetra in mraza dokončno zmešalo. Pa vam povem, vse je bilo res, saj sta mi kakor dokaz v roki ostala le lok in violina, ki je imela napeto le še eno struno.

Po Godčevi baladi Antona Aškercera priredila **Eva Bartol, 8. b**

DAN PETRE PRUSNIK

Opisala bom vsakdanje življenje moje 8-letne sestrice Petre, ki je vedno polna smeha in energije.

Njen tako rekoč delovni dan se začne okoli pol sedme ure. Petra ni zjutraj nikoli slabe volje, ampak najraje kaj zapoje, kot na primer : Regiment po cesti gre in Jaz sem barbika, seveda pa rada zapoje tudi kakšno angleško pesem, kot so: Scream and shout, Good night, so what, ... Ko se prebudi, se preobleče, si umije zobe, se počeeše in kaj poje. Po navadi se posladka s čokoladico ali piškotom. Nato pa ob pol osmi uri zapusti dom. S svojima sestrama ter mamo se nato z avtomobilom pripelje v šolo.

Petri se pouk začne ob osmi uri zjutraj. Njen najljubši dan v tednu je petek, kar je tudi razlog, zakaj sem si izbrala ravno urnik tega dneva. Ob petkih ima Petra najprej matematiko, ki ji ni všeč. Pri tem predmetu najbolj sovraži teste, saj se ji zdi matematika zapletena. Po tej, kot bi Petra rekla *dolgočasni* uri, deklica odide z razredom na jutranjo malico. Pri tej najraje je muslije. Ko se vrne z malice v razred, se Petri začne ura slovenščine, ki ji je kar všeč, saj se učijo pisanih črk. Po slovenščini pa sledi LIKOVNA VZGOJA, ki jo Petra obožuje, saj rada ustvarja. In tako po pouku Petra z razredom odide na kosilo. Tam na krožniku najraje vidi testenine: špagete, raviole in makarone.

Po obroku pa sledi naloga in pevski zbor, po vsem tem pa okoli dveh ponjo pride mama, ki jo odpelje domov. Doma približno od treh do štirih gleda televizijo, bere knjige, igra se s telefonom starejše sestre in poje. Nato odide v kuhinjo, kjer s staršema in sestrama poje tako rečeno pozno kosilo, ki je zanjo kot obilna večerja. Po njej ima Petra doma učno uro klavirja z učiteljem. Nato odide približno ob šestih popoldne v svojo sobo, kjer počne podobne stvari, kot jih je pred obrokom.

Ob osmi uri pa je zanjo glavna televizija. Po njej po navadi gleda različne šove, kot so *Slovenija ima talent*, *Moj dragi zmore*, *Denar pada*, *Vid in Pero šov*, *Čista desetka* ipd. Če pa ni šova, pa samo gleda film. Seveda pa jo očka kdaj tudi pocrklja, tako da si s celo družino ob kokicah na platnu pogleda film. Petra po pestrem večeru odide spat, in to okoli 21. ali celo 22. ure. Še pred spanjem pa se celotna umije, se preobleče v pižamo in si umije zobe.

Moja mlajša sestra pa ima seveda tudi počitnice, ki jih preživi na morju ali pa v alpskih gorovjih. Tam smuča, plava, se igra, obišče trgovine ali babice, gleda televizijo in večino časa preživi s svojo družino.

Katarina Prusnik, 7. a

Pismo iz zapora

Dragi prijatelj!

Veš, sploh ne vem, koliko dni sem že tu, saj teh, odkar so me zaprli v to ječo, sploh ne štejem več. Zakaj bi štel izgubljene dni, ki jih nikdar ne bom dobil več nazaj? Dni, ki jih preživljam v samoti, v hladni in nič kaj domači celici. Raje jih ne štejem. Za svoje dobro jih ne štejem, ker raje sploh ne vem, koliko časa sem že tu.

Mogoče se ti bom zdel neumen, a največje veselje in kratkočasenje časa mi predstavlja edini delček narave, ki ga še imam na dosegu roke oziroma bolj na dosegu očesa. Skozi okno vsak dan opazujem mladiko. Ah, saj vem, da se mi smeješ, a če si toliko časa zaprt v temačni celici, ti že ena mladika prinaša veselje. Tole bo morda zvenelo še bolj čudno, ampak ta mladika mi predstavlja upanje. Da, upanje! V tej mladiki vidim sebe. Veš, še pred parimi dnevi se je le-ta borila z gosenico. Ta ji je jedla vse liste brez zadržkov, jaz pa sem vsak dan stal pred križi na oknu in navijal za mladiko. Ne boš verjel, a zaradi tega so me obsodili na šest dni v temnici. Ah, kako je bilo šele to grozno. Nobene svetlobe, nobenega življenja, na splošno tam ni bilo ničesar. A to je čisto druga zgodba, s katero te ne bom dolgočasil ter se smilil samemu sebi.

Torej nazaj k mladiki. Joj, najbrž so vsi mislili, da sem malo trčen, ko sem takole navijal za mladiko. »To je le drevo, prijatelj,« bi rekel ti, če bi bil zdaj ob meni. Res je. A kot sem že prej dejal, sem v tej mladiki videl sebe, upanje, da se bom kmalu rešil tega življenja, ki ga imam kot zapornik. Da se bom rešil gosenice, ki me žre do živega. Ko sem bil šest dni v temnici, se mi je zdravje močno poslabšalo. Komu pa se ne bi, če bi živel v popolni temi. Ko sem se torej vrnil nazaj v svojo »domačo« celico, je mladika imela le še dva lista, kot da bi mi hotela sporočiti, da ne bom zdržal več dolgo, če bom živel tako naprej. Potem pa se je zgodilo nekaj čudovitega. Prišel je vihar in odšel z gosenico vred. Zmaga mladike! Ali to pomeni, da bom kmalu na prostosti? Potem pa me je prešinila še ena misel. Kaj če sem jaz gosenica in ne mladika? Ta je padla preden je iz sebe dala pisanega metulja. Bom tudi jaz padel, preden bom spet občutil celotno lepoto življenja?

Ah, za zdaj mi zmaga mladike pomeni svobodo in to je vse, kar je pomembno. Saj veš, upanje vedno umre zadnje in dokler imam upanje, imam vse.

Drži se,

Tvoj zvesti prijatelj

Ana Toličič, 9. a

BOJNI POHOD V BOSNO JE SPREMENIL MOJE ŽIVLJENJE

(Ostrovrharjeva pripoved)

Bilo je lepo sončno jutro. Odšel sem na dvorišče, osedlal konja in odjezdil proti Turjaškemu gradu. Slišal sem namreč, da je tamkajšnja princesa izjemno lepa. Prav danes naj bi si izbrala ženina in kot snubec sem se odločil, da poskusim srečo. A med potjo so me preganjali dvomi. Mar je res tako lepa? Ali mi bo všeč? Kmalu sem prijezdil na cilj. Pred mano se je dvigal mogočen zid in pot so mi zastirala težka hrastova vrata. A ta so se ob mojem prihodu pričela odpirati in vstopil sem na grajsko dvorišče.

Znašel sem se sredi velikega gostovanja in praznovanja. Ozrl sem se naokrog in tedaj sem jo zagledal. Stala je pod visokim hrastom, lepša kakor roža. Tudi pogled turjaške Rozamunde je obstal na meni. Takoj se je odločila. Slišala je že veliko o mojih junaštvih in viteških dejanjih. Tako sem postal njen bodoči ženin. Vse se je zdelo lepo in prav, nakar je prišel pevec.

Ta je opeval razna junaštva, nato pa povedal nekaj, kar je mojo drago strašno užalilo. Nekje v Bosni naj bi j živela Lejla, ki bi utegnila biti še lepša kakor Rozamunda. Ta se je ogorčena obrnila k meni. Zdaj je pokazala svoj pravi značaj. Bila je ukazovalna in čisto rdeča od besa. » Ti, Ostrovrhar! Takoj odjezdi v Bosno in pripelji predme Lejlo! Ali pa si morda navaden strahopetec? Kaj še čakaš?!« me je nadrla. Tako mi ni preostalo drugega, kot da sem zbral sem vojščake in prijatelje. Vsi so sovražili Turke in zato so privolili, da odidejo na bojni pohod.

Dva dni kasneje sem stal na samotnem griču sredi velikega travnika. Proti meni se je pomikala ogromna vojska. Zbrani so bili vsi najboljši slovenski vojščaki in sam sem bil njihov poveljnik. Kakšna čast! Na stotine bleščečih oklepov, kopij, ostrih mečev in najhitrejših konj je stalo pod mano in čakalo mojih povelij.

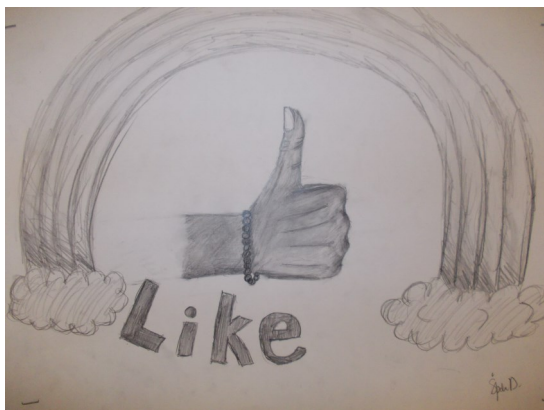
Vsi smo bili željni boja in kar takoj smo pojezdili Turkom naproti. Nič nas ni moglo ustaviti. Drevesa so klonila pod silo naših konj, živali so se poskrile v dupline in veter je zaostajal za nami, tako hitro smo jezdili. A kmalu smo prejeli vest o veliki turški vojski, ki straži sotesko, ker je to edini možni prehod preko hribov. Vedel sem, da je turška vojska izjemno močna in zato sem se zanesel na zvižočo.

Najboljši izmed lokostrelcev so se povzpeli na rob soteske, manjša konjenica pa je ostala pri vhodu. Turki so nas opazili in se pognali proti nam. Tedaj se je nanje usula toča puščic. Mnogo bojnikov je padlo in kriki so odzvanjali daleč naokrog. Tako je za mojo konjenico ostalo kaj malo dela in pokosili smo še nekaj Turkov, ki so skušali pobegniti. Zdaj je bil Bašetov grad popolnoma nezastražen, saj je ta vso moč svoje vojske usmeril v straženje soteske.

Pred nami se je kmalu prikazal mogočen grad. Svoje visoke, bele zidove je dvigoval v višave in imel je mnogo stražnih stolpov. Toda še gora bi klonila pod močjo vojske, ki sem jo zbral.

Tako je končal veliki turški grad. Po koncu boja sem se pognal mad ruševine in kmalu sem jo našel. Kljub prahu je sijala kakor sonce in njene lepote ni prekašala niti Rozamunda. Še na misel mi ni prišlo, da bi jo peljal na grad Turjak. Z njo sem odšel na svoj grad in se kasneje z njo poročil.

Rozamunda je odšla v samostan, kakor je obljubila. A meni ni bilo mar, saj imel sem Lejlo, cvet vseh lepotic.

Matija Šprogar Perko, 8.b

Špela Dukič, 8. a

Noč groze, strahu in upanja...

Povedala vam bom zgodbo, ki je za vedno spremenila moje življenje.

Ime mi je Ina, stara sem štiriindvajset let in sem strastna športnica. Delam skoraj vse v povezavi z rekreacijo. Plavam, plezam, hodim v gore, včasih tudi plešem. Vendar najraje tečem. Vsako jutro in vsak večer grem za eno uro teč v gozd, ki je v bližini moje hiše. Takrat se zares sprostim, opazujem naravo okoli sebe in prisluhnem skrivnostnemu šumenju vetra. Tek mi je v užitek. Če ne bi mogla teči, ne vem, kaj bi delala. Življenje brez teka zame ni pravo življenje. In tako življenje sem nekaj časa nazaj tudi izkusila.

Bilo je nekega sončnega poletnega jutra. Kot vedno je budilka zazvonila že ob zgodnji peti uri. Vstala sem, se umila, nato še oblekla in odšla na svoj vsakodnevni tek. Gozd je bil to jutro res čudovit. Slišalo se je vedro čivkanje ptičkov, veter je prijetno pihljal in sonce me je grela. Z užitkom sem tekla po gozdni stezici in se smehljala. Naenkrat je bila pred mano pregrada. Zagledala sem znak, na katerem je pisalo »Pot zaprta zaradi gozdarskih del!« Pogledala sem naokrog in zagledala še eno malo ožjo stezo. Po njej še nikoli nisem tekla, toda gozd sem dovolj dobro poznala, da bi našla pot nazaj domov. Zato sem s tekom nadaljevala.

Steza je bila drugačna od tistih, po katerih sem ponavadi tekla. Bila je zelo ozka in imela je veliko debelih korenin, ki so nerodno gledale iz zemlje. Čez nekaj časa je pot postajala vedno bolj strma. Utrudila sem se in popila nekaj vode. Veter je v tem predelu zelo neprijetno pihal. Nadaljevala sem s tekom. Pred menoj se je odprl gruščasti del steze. Toda jaz sem brez premisleka tekla naprej. Ne vem zakaj, toda moj tempo je postal vedno hitrejši. Nisem več gledala, kam stopam in grušč se mi je izmikal pod nogami. Naenkrat sem zdrsnila s poti. Hitreje in hitreje me je neslo po stmini navzdol. Moje roke so se drgnile ob trdo kamenje. Poskusila sem se nekako ustaviti, toda ni mi uspelo. Nato sem padla. Kakšne štiri metre globoko. Zaslišala sem pok kosti in v istem trenutku me je močno zbolela desna noga. Panično sem gledala okoli sebe. Padla sem v kotanjo. Zavpila sem: »Na pomoč! Ali me kdo sliši?« Nisem dobila nobenega odgovora. Želela sem vstati, vendar to ni bilo možno. Moja desna noga je bila zlomljena. Slekla sem svojo tekaško jakno in si poskusila poviti nogo. Bolečine so bile grozne. Začela sem jokati. Znova in znova sem zakričala: »Na pomoč!« toda nič ni pomagalo. Bila sem sama v gozdu. Nihče ni bil v bližini, ki bi mi lahko pomagal. Nisem vedela, kaj naj storim. Ali me bo tu sploh kdo našel? Bila sem čisto obupana. Naenkrat sem začutila telefon v levem hlačnem žepu. Hitro sem poskusila poklicati reševalce, ampak moj telefon ni imel signala.

V kotanji sem bila vsaj že pet ur, ko je bolečina v nogi postala vedno hujša. Poleg tega pa sem bila tudi zelo žejna. Spomnila sem se na vodo, ki sem jo imela s seboj. Zagledala sem svojo plastenko. Toda bila je prazna. Plastenka se je pri padcu odprla in vsa voda je stekla iz nje. Kaj naj sedaj pijem? Ali bom umrla? Takšna vprašanja so mi šla po glavi.

Minilo je še nadaljnih osem ur. Naenkrat sem zaslišala nekaj. Bil je avto. Hotela sem zakričati, toda nisem mogla. Bila sem brez moči. Še enkrat sem poskusila, vendar brez uspeha. Počasi se je začelo mračiti, jaz pa sem bila še vedno ujeta v tej kotanji. Bila sem čisto sestradana in bolečine v nogi so bile sedaj že neznosne. Jokala sem. To je torej konec, sem si mislila. Tako bo minilo moje življenje? V teh trenutkih sem se spomnila vsega, kar se mi je kdajkoli v življenju zgodilo. Spomnila sem se vseh dobrih stvari, hkrati pa pomislila tudi na slabe.

IZPOD PERESA

Minili sta še dve uri. Bila sem zelo utrujena in oči so se mi začele zapirati. Toda v naslednjem trenutku so se mi ponovno odprle, saj sem zaslišala šumenje. Zvenelo je, kot da bi nekdo hodil po listju. Je to človek ali morda žival? Vedela sem, da so v tem območju včasih medvedi. Spreletela me je groza. Kaj če je to res medved? Strah me je bilo. Začela sem se tresti. Ponovno sem prisluhnila. Zavladala je čista tišina. Čez nekaj trenutkov se je zvok vrnil. Prihajal je vedno bližje in bližje. Veter je močno zapihal in dlake so se mi naježile po celem telesu. Začutila sem občutek nesigurnosti, saj nisem vedela, kaj naj bi to bilo. Moj pogled se je ustavil na zgornjem robu kotanje. Tam je nekaj stalo. Nekaj je stalo in me gledalo. Nisem bila prepričana kaj. Gledal me je namreč par velikih svetlih oces. Spreletel me je srh. Bila sem čisto zbegana. Le kaj bi to bilo? Je morda volk? Malo bolje sem pogledala. Videla sem neke obrise. Še malo sem se potrudila in spoznala, da na robu kotanje stoji srna. Oddahnila sem si. Srna me je še malo opazovala in nato odkorakala naprej. Spet sem bila čisto sama. Nekaj časa sem še gledala naokoli, saj sem bila še vedno malo prestrašena od dogodka, toda kmalu so me zapustile vse moči in zaspala sem.

Čez nekaj časa sem odprla oči. Zagledala sem luč. Bila je luč svetilke. Nato sem zagledala psa. Ovohaval me je. In za njim sem ugledala še reševalca, ki mi je nekaj govoril. Toda nisem slišala kaj. Oči so se mi počasi zapirale. Čutila sem samo še, da me je nekdo dvignil.

Zbudila sem se v bolnici. Poleg moje postelje je stala medicinska sestra. Ko je videla, da sem odprla oči, se mi je nasmehnila in zaklicala: »Zbudila se je!« V sobo je pritekla ženska. Bila je moja mama. Začela me je objemati in jokati od sreče. Spomnila sem se, kaj se je zgodilo in pogledala svojo desno nogo. Bila je popolnoma ovita v mavec. Mama mi je povedala, da so me morali operirati in da sprva niso vedeli, če bom sploh prežive-la. Prvo vprašanje, ki mi je takrat šinilo v glavo, je bilo: »Ali bom lahko sploh še kdaj tekla?« Mama me je malce potrto pogledala in pojasnila, da zdravniki tega še ne vedo. Stisnilo me je pri srcu. Življenje brez teka? Morda celo brez hoje?

Kasneje sem se posvetovala z zdravnikom, da bi izvedela kakšne možnosti imam. Povedal je, da bom morda lahko spet tekla, če bom hodila na posebno zdravljenje in fizioterapijo. Seveda sem to takoj hotela narediti in bila trdno prepričana v to, da mi bo uspelo in da bom lahko spet tekla. In res, po treh letih zdravljenja ter terapije lahko spet tečem. Sedaj vsak dan zjutraj in zvečer tečem eno uro. Sicer ne po gozdu, ker me je še malo strah, toda prepričana sem, da bom tudi to oviro kmalu premagala.

Ina Bölsing, 8. a

OB POLNOČI

Ko neke noči
ob polnoči,
se zbudim in se skozi okno zastrmim.

Ura bila polnoč je,
na pokopališču nekaj zgane se.
Črna senca čez hiti,
zaledenela mi je kri.

Neznanec nenadoma zakriči,
ga temna senca preleti.
Ko se nož v mesečini zblešči,
neznancu glava odleti.

Razparal krik je nočni zrak,
na pokopališču pokaže se sam vrag.

V mesečini medlo se blešči,
na nagrobniku strjena je kri.

Matic Klopčič, 7. b

Ula Banovič, 5. a

PESEM O KRALJU MATJAŽU

Ko kralj Matjaž odpre oči,
od začudenja skoraj omedli,
saj na grajskem griču pri mizi sedi,
njegova brada pa se okoli mize vrti.

Ko brado svojo dolgo komaj odvrtil,
se po klancu s kolesom spusti,
do prvega brivca v mestu odhiti,
da mu njegovo sivo brado uredi.

Ko se iz brivnice odpravi,
se taxi pred njim ustavi,
Matjaž se vanj usede in pravi:
»Pred prvo madžarsko čardo mi ustavi.«

Iz čarde res lepo pridiši ,
v njej veliko meščanov sedi,
od vinca se jim v glavi vrti
in paprikaš po bradah cedi.

Matjaž si mizo na sredi izbori,
za zlatnike tri si paprikaš naroči,
ob vincu in ciganski glasbi zaživi,
nato pa v Matjaževo cerkev odhiti.

Ker vse molitve že na pamet zna,
se v cerkvi z Rubikovo kocko igra,
a ker je sestaviti ne zna,
si raje svojo sabljo opasa.

Svojo vojsko spet vkup si spravi,
z njo na konjih se v Budimpešto odpravi,
»Kralj Matjaž junak je pravi,«
vsak Madžar sedaj to pravi.

Maja Tršar, 6. a

Urša Mati Djuraki, 5. b

ŠTRLIM KOT ZOBOTREBEC SREDI RISALNIH ŽEBLIČKOV

Lepo temno dekle je stalo pri vratih naše učilnice. Vedela sem, da ni iz naših krajev. Njene prelepe oči in postava je kar žarela v očeh vseh »devetarjev«. A bila je prestrašena. Kdo ve, zakaj. Imela je žalosten izraz na obrazu in videlo se je, da je za seboj pustila nekaj zelo pomembnega v njenem življenju — svojo rodno deželo.

Bila je nova učenka Fatima, ki je pred vojno z družino zbežala iz Bosne. Vsi so gledali zviška nanjo, češ kaj dela tu smrk-lja, ki si niti dostojanstvenih oblačil ne more privoščiti. Tako je stala tam, sama in osamljena, nihče se ni zmenil zanjo, nekateri so z njo spregovorili samo, da bi ji povedali, da ne spada sem in da smrdi. Le sošolka Sonja ji je kdaj pa kdaj ponudila svoj sendvič, če je bila dobre volje. Vendar to je počela le zato, ker je bila tudi ona izključena iz družbe in ni imela drugega kot Fatimo.

Fatimina družina ni bila v dobrem finančnem stanju. Živelii so v ogabni kleti, kjer so žimnice smrdele po urinu in bruhanju dojenčkov. Nič bolje ni bilo z njenimi oblekami, ki so ji bile prevelike, razvlečene, stare in smrdeče. Malokdaj se je lahko umila. Ker družina ni imela denarja, si plačevanja raznih prireditev in plesov v šoli niso mogli privoščiti. Tako jo je tudi razredničarka ves čas drezala in jo sramotila pred vsemi nami. To se je večini zdelo smešno, a bilo je daleč stran od tega. Jaz sem se vseeno smejala, ker sem se počutila nemočno, a zdaj me je sram.

Kmalu se je Fatima začela zapletati v dogodke, ki so bili zelo nevarni in so jo ogrožali. Vse se je začelo, ko je spoznala božanskega Adama iz bogate družine. Bil je res lep, a veliko starejši, nevarnejši in zelo neumen. Res je, njegova lepota je preslepila vse, a to, kar je naredil Fatimi, je bilo nesprejemljivo. Rad se je pretvarjal, da je prijazen in dobrodušen. In Fatima je vsakič padla v njegovo past. Fatima in Adam sta se tudi ljubila, medtem ko je bila Fatima pijana in zadrogirana. Vsi so upali, da ga ne bo izdala, ker jo je kot zadnjo smet odvrhel pred domom pijano in zadeto, zato so se nenadoma vsi začeli obnašati lepo in prijazno do nje. Vendar kmalu se je vse spremenilo, ker so mislili, da je Adama izdala in vse je bilo spet kot prej, še huje. Vse je šlo samo še navzdol, ko je Fatima izvedela, da je noseča. V šoli pa so bili vsi spet prijazni do nje.

Res je bilo grozno, ko so vsi kar tako spreminjali svoje vedenje. Sama sem se ravnala po njih kot kompas, ki sledi severu. Takrat se mi je zdelo to edino prav, saj sama nisem imela posebnega mnenja, tako da sem le slepo hodila za sošolci, ki so, to zdaj vidim, ravnali narobe. Podprli so jo samo, ko so sami hoteli, velikokrat v svoje dobro, nikoli pa niso pomislili na njo in njeno počutje.

Zdaj, ko je že odšla, pa sem ugotovila, da bi se že na samem začetku morala ozreti za njo in uvideti, kako ona doživlja dogajanje okoli nje. Lahko bi stopila pred sošolce in jim poskusila predstaviti, kako Fatima vse to doživlja. Zdaj pa mi njen žalosten izraz na obrazu in moledovanje za razumevanje in pomoč sploh ne gresta iz glave.

Če pa pomislim, pa je tako, da sošolci mojega mnenja ne bi mogli razumeti, saj sami ne znajo pogledati okoli sebe. Sama do zdaj tudi ne bi razumela, ampak zdaj, ko je vse mimo in ko je prepozno, razumem vse.

Res je, da se z nestrpnostjo srečujemo vsak dan in da se temu ne moremo izogniti, lahko pa naredimo veliko že samo, če se ozremo, povemo vsem, kaj si mislimo in pomagamo osebi, ki je zapostavljena, dokler ni prepozno.

Veliko se spremeniti ne da, lahko pa vsaj poskusimo.

Ajda Mila Jamnik, 9. a

Mana Hirsch Veljkovič, 5. a

KO BOM VELIK (pogled v prihodnost)

Slišim zvok budilke. Pred očmi se mi pojavijo zvezdice. Nočem še vstati, vendar moram. Služba se bo kmalu pričela. Pogledam na uro. Kaže 6.30. Nekaj minut še lahko poležim, ravno toliko, da se mi oči navadijo na svetlobo. Gledam v zrak in razmišljam o službenih dolžnostih. Takoj ko pomislim na denarne tokove v EU, se spačim. Še en naporen dan, pomislim. Hitro se preoblečem in si obrišem nos. Že hitim v spodnje nadstropje. Pripravim si sendviče za v službo in iz hladilnika vzamem steklenico doma narejene limonade. Vzamem še svoj prenosni računalnik in odhitim v službo.

Ura je 12.00, čas kosila. Danes mi ni do klepeta s sodelavci, že pri delu sem bil nekam zamišljen, pa sem se trudil, da ne bi bil. Služba mi je všeč, saj sem finančnik EU, kar pa tudi ni vsak. Pa mi v bistvu ni do ugleda in denarja. Sicer je dobro imeti kaj za v žep, vendar mi je najbolj pomembno, da v delu uživam. Če bi delal le za denar, bi vsak dan osem ur le trpel, tako pa lahko počnem nekaj, kar je plačano in dovolj zabavno, da človek ne zaspi med delom. Sendviči, ki sem jih pripravil za zajtrk, so dobri. Otrokom v Afriki bi bili še bolj. Rad bi jim pomagal. Poleg tega se podarjeno vedno vrne. Če bi ves denar, ki se pretaka po rokah debelih bogatašev, šel v Afriko za šole, bolnišnice, bi ustvarili nove velesile ...

Prišel sem nazaj domov. Žena mi je pripravila večerjo. Sinek me gnjavi, naj mu opišem svoj dan, saj mora o tem pripraviti govorni nastop. To so pred veliko časa v osnovni šoli zahtevali tudi od nas. Kako je že bilo takrat?

Martin Simčič, 7. a

SKRIVNOSTNO PISMO

Ime mi je Ana in sem spletična na gradu kraljične Maje. Nekega dne, ko sem sedela na vrtu, sem zaslišala vesel vrišč, ki je prihajal iz najvišjega nadstropja. Zanimalo me je, kaj veselega se dogaja, zato sem stekla po stopnišču navzgor, se ustavila pri vratih kraljičine sobe in potrkala. Takoj mi je odprla in mi s presrečnim nasmehom pokazala nenavadno pismo.

Ko sem ga prebrala, sem vedela, zakaj je tisti vrišč tako odmeval. To pismo je namreč poslal princ iz sosednje dežele, ki se je pred enim letom na zabavi zaljubil v kraljično.

Naslednje jutro, ko sem se zbudila in kraljični prinesla zajtrk, me je prosila, če bi lahko njen skrivnostni odgovor odnesla princu v pismu, ki ga je ravnokar napisala. Seveda si nisem upala reči, da raje ne bi, saj princ živi v sosednji deželi, in sem vedela, da bom hodila najmanj dva dni, da bom prišla do tja. Nisem imela izbire, saj je bila ona gospodarica, zato sem privolila in vzela pismo. Odpravila sem se že tisto popoldne in s seboj vzela vse potrebno. S seboj sem vzela tudi konja. Hodila sem in hodila in kmalu se je znočilo. Videla nisem nobenega primernege zatočišča za spanje. Kmalu sem spoznala, da sem sredi gozda in zleknila sem se kar pod smreko.

Drugo jutro sem vstala zelo zgodaj in se ozrla naokrog. Obkrožala so me sama drevesa. Ko pa sem se postavila na noge, sem opazila, da je pismo izginilo. V daljavi sem zagledala medveda in ga začela zasledovati. Pripeljal me je do svoje votline, kjer sem videla njegovo družino in kraljičino pismo, ki ga je tam skrnil. Počasi sem se splazila noter in poskusila biti čim bolj tiho. Pismo sem imela v rokah, ko mi je pot zaustavil medved. S šapami me je skoraj opraskal, a jaz sem se mu izmuznila. Hitro sem začela teči in medved mi kmalu ni več sledil. Ko sem pretekla že velik kos poti, se je pred mano odprl travnik cvetlic in na vrhu hriba je stal prelep grad. Zelo sem bila vesela, da sem končno na cilju. Princ me je pričakal zunaj in je nemudoma prebral pismo. Poslovia sem se že in se odpravila nazaj proti domu, ko je zaklical za mano: "Vzemite me s seboj!"

Ni mi bilo do tega, a sem vseeno privolila. Takrat pa je princ poklical svojega služabnika in ta je takoj pripeljal kočijo. Skupaj sva se odpeljala na domači grad. Med potjo sva se veliko pogovarjala in čas nama je hitro minil. Ob prihodu sta si s kraljično padla v objem, saj mu je tudi ona v svojem pismu priznala ljubezen.

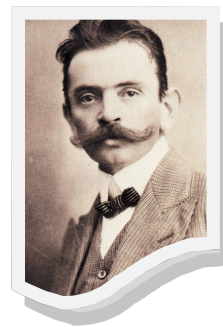
V tem dnevu se je vse spremenilo. Princ je svoj grad prodal in se preselil h kraljični, tako da je naše mesto pridobilo veliko bogastva. Princ in kraljična sta odtlej živela srečno do konca svojih dni.

Alja Kastrin, 6. a

Naslov letošnjega tekmovanja za Cankarjevo priznanje se je glasil **Z besedami in med njimi**. Učenci so ob klasičnem avtorju prebrali še delo sodobnega avtorja in ga primerjali.

Sara Klopčič je na letošnjem tekmovanju za Cankarjevo priznanje osvojila **zlato** Cankarjevo priznanje. Pod mentorstvom učiteljice Mojce Hrastar pa se je pripravljala na tekmovanje tudi tako, da je razmišljala o delih Ivana Cankarja in Dese Muck. Svoje poglede na obe knjigi je zapisala v sledečem spisu.

Ko bereš, se ti odpre nov svet...

Bil je turoben zimski dan. Ob cesti so ležali majhni kupi umazanega snega, ki jih še ni pobralo od nenadne spremembe temperature. Vračala sem se iz šole. S težkim srcem sem odrinila škripajoča šolska vrata. Res me je skrbelo, kako bosta na slabo oceno pri matematiki odreagirala starša. Začelo je deževati in megla se je spuščala nad mesto. Zdelo se mi je, kot da kaplje pritiskajo na mojo dušo in hočejo iz nje iztisniti še tisto malo dobre volje, ki sem jo imela. S počasnimi koraki sem hodila po cesti. Pokrajina se mi je zdelo siva in dolgočasna. Povrhu vsega pa je črn tovornjak zapeljal čez lužo in me vso premočil. Rjavkasta voda mi je kapljala z las in moj nov beli plašč je bil uničen. Po nekajminutni hoji sem prišla domov. Na srečo še nikogar ni bilo doma. Zaloputnila sem vrata svoje sobe in iz torbe privlekla premočen matematični test. Odvrгла sem ga na pisalno mizo. Pogled mi je obstal na kupu z matematičnimi formulami popisanega papirja. Poleg sta ležali knjigi, ki sem ju morala prebrati za Cankarjevo tekmovanje - *Desa Muck Nebo v očesu Lipicanca* in Ivan Cankar *Moje življenje*.

Verjetno je imela tudi *Desa Muck*, sodobna pisateljica, kdaj podobne težave. Rojena je bila 29. avgusta 1955 in ni imela rada šole. A s smešnimi metaforami in humorjem velikokrat spravi bralca v smeh, zato sem se odločila, da preberem zgodbo še enkrat. Njene knjige so mi vseč, še posebej zbirka *Blazno resno*, *Hči lune* in *Sama doma*. Verjetno ji ni bilo lahko sami vzgajati tri hčere, a so ji bile navdih pri pisanju knjig. Bolje je spoznala razmišljanja mladih, kar je s pridom uporabila pri pisanju knjig.

V roke sem vzela mladinski roman *Nebo v očesu lipicanca*. Zgodba se dogaja v prečudoviti Lipici, jaz pa živim v okolju, kjer ni konjev lipincev, ki bi me potolažili. Na srečo nisem imela takšnih težav kot glavni literarni junaki *Almira*, *Medea* in *Aljaž*, da bi mi bilo treba zbežati od doma. Pa tudi, če bi se odločila za kaj takšnega, ne bi ravnala tako nezrelo kot *Almira*, ki ni videla v življenju drugega smisla kot kaditi v Ljubljani in se družiti z najbolj »kul« tipiči. No, mogoče pa vseeno tudi jaz ne bi vse tako natančno premislila in načrtovala kot *Medea*, ki je bila po rodu Italijanka in je morala svoje odločitve odgovorno sprejemati, saj je že dopolnila osemnajst let. Mogoče bi ravnala bolj kot *Aljaž*. Premišljeno, a ne popolnoma odgovorno. Pri njem mi je bilo vseč, da konja *Miška* ni pustil na cedilu, ko je bil ta v smrtni nevarnosti. Tudi jaz si želim kakšno žival, ki bi me potolažila in mi stala ob strani tudi v trenutkih, ko mi vsi obrnejo hrbet. *Medea* je bila na svojega konja zelo navezana in mu je tudi iskreno vračala ljubezen. V tej knjigi imajo konji nasploh zelo pomembno vlogo. *Almira* je preko konja *Batoste* premagala velik prepad med sabo in ljudmi, ki so živeli v njeni bližini. Zaradi konja je spoznala tudi *Medeo*, njeno ljubezen do konja, ki se je počasi začela dotikati tudi *Medee*.

Včasih se počutim kot *Medea*, ko mi starši ne pustijo na sošolkino rojstnodnevno zabavo, kjer bodo vsi, samo jaz ne. Namesto tega moram na obisk k očetovi sestri, ki peče zanič piškote. Takrat se mi zdi, kot da starša ne vesta, da nisem več petletna punčka, ki hodi na obiske k tetam in se prijazno nasmiha. No, kljub temu je imela *Medea* dosti večje probleme z mamo, saj je ta v celoti nadzirala njeno življenje, dokler se *Medea* ni odločila vzeti stvari v svoje roke in oditi od doma.

Življenje teh treh mladih ljudi je res zanimivo in polno najstniških problemov. A ti so kot kaplja v morje v primerjavi z življenjem in mladostjo Ivana Cankarja. Revščina ga je zaznamovala dosti bolj kot *Almiro*. *Almira* se je pogosto selila in ni imela dragih oblek kot *Medea*, a Cankar je zaradi revščine stradal. Tako v mladosti, ki se je začela z njegovim rojstvom 10. 5. 1876 ter po končani osnovni šoli na Vrhniki, kot tudi kasneje, ko je končal ljubljansko realko in odšel na Dunaj študirat tehniko, kasneje pa slavistiko, ga revščina nikoli ni zapustila. Študija ni dokončal, postal pa je prvi slovenski poklicni pisatelj in pomemben dramatik. Zadnja leta je preživel na Rožniku, kjer je njegova spominska soba. Umril je 11. 12. 1918. S svojim pisateljevanjem ni obogatel, a je njegova zapuščina Slovincem vredna več kot kup denarja. Slovensko književnost je obogatil s črticami, najbolj poznane od njih so *Moje življenje*, *Desetica*, *Pehar suhih hrušk* in *Skodelica kave*.

Danes si ne morem predstavljati, kako težko življenje je preživel Cankar. Večina otrok se ukvarja s problemi, kot je na primer moja slaba ocena ali kdaj bodo dobili najnovejši model telefona in niti pomislijo ne, da so se včasih revnejši sloji prebivalstva morali boriti za vsakdanji kruh. Revščino zelo nazorno opiše v črtici *Desetica*, ko je vse dišalo po topli jutranji kavi, on pa si je ni mogel privoščiti.

Cankarju je bila šola kot temna, siva in plesniva ustanova, čeprav mu učenje ni povzročalo veliko težav. V črtica nikoli ni našel prijazne besede zanjo. Izjema je bila le enajsta šola pod mostom, kjer so fantje iskali stare lonce, nože brez ročaja, prazne denarnice in pekli kapeljne. Da je lahko obiskoval šolo, so mu najprej omogočili premožnejši ljudje, kasneje pa je mama dala pogosto težko prigraran denar, da je sploh smel obiskovati šolo. Mnogim današnjim otrokom je šola kot breme in odvečna stvar, takrat pa je bil privilegij, da si hodil v šolo.

V nasprotju z Desino knjigo, kjer se literarni junaki sprejo s starši, je Cankarjeva svetla točka v življenju prav njegova mama. Zdi se mu neomadeževana in čista. Vse bi naredila, da bi ustregla otrokom. Pogosto je stradala, da so imeli otroci vsaj malo hrane. Tukaj se vidi tudi drugačen odnos do staršev. Almira je svoje starše celo obtožila stvari, ki jih nista naredila, medtem ko je Cankar globoko v sebi zelo obžaloval vsako najmanjšo krivico, ki jo je kdajkoli prizadejal mami. V črticah ima mati pogosto zelo pomembno vlogo. Ko sem brala črtico z naslovom *Skodelica kave*, sem lahko občutila, kako hudo mu je bilo pri srcu, ko je zavrnil kavo, ki mu jo je mama prinesla. V tistem času je bila kava zelo draga in Cankar je vedel, kako se je morala potruditi, morda celo prositi, da jo je dobila.

Revščina pa ni zaznamovala le tistega obdobja. Tudi danes je spet veliko revščine in socialnih problemov. Mnogi, ki je ne občutijo, se niti ne zavedajo, da mora mogoče najboljši prijatelj popoldne pomagati staršem pri delu, da dobijo dovolj denarja za hrano in najosnovnejše stvari.

Desa Muck in Ivan Cankar imata zelo različen slog pisanja. Medtem ko je Desin lahкотen in nič kaj zapleten, ima Cankar lirično izpoveden in poetičen slog. Njegove črtice so zelo čustvene in tudi bralca pogosto prevzamejo občutki literarne osebe. Svojo mladost opisuje skozi oči odraslega človeka, ki je kot otrok doživel veliko krivic. Pravo nasprotje pa so zgodbe sodobnejše pisateljice, saj njene zgodbe vključujejo mladostniško veselo, radovedno in trmasto dušo mladih literarnih oseb, ki svoje življenje živijo s polnim srcem.

Pri vratih je pozvonilo. Prebudilo me je iz razmišljanja o Cankarju in Desi. O ne, starši so prišli in pokazati bom morala matematični test. No ja, nekako bom že zmogla, saj se je Cankar spoprijel še z mnogo težjimi stvarmi in to mi je bilo v tistem trenutku v veliko tolažbo.

Sara Klopčič, 8. a

SKRIVNOSTNO PISMO

Sem spletna na gradu princese Katje. Pred kratkim mi je zaupala skrivnostno pismo. Predala naj bi ga princu na drugem dvoru. Nisem ga smela odpreti.

Na pot sem odšla s kočijo. Nenadoma sem na poti zagledala drugo kočijo, ki se je hitro bližala. Ustavila je ob meni. V njej sta se vozila dva viteza, ki sta trdila: "Princesa nama je naročila, naj midva prineseva pismo princu." Verjela sem vitezoma in jima izročila pismo.

Ko sta se že oddaljila, sem se spomnila, da mi je princesa ukazala, naj pisma ne izročim nobenemu drugemu. Hitro sem odšla za njima. Dolgo sem ju zaman iskala. Našla sem ju v jami, kjer sta počivala. Izmaknila sem jima pismo in potihem odšla. Čez nekaj časa sem zagledala grad. Zdelo se mi je, da na njem živi princ, ki mu moram izročiti pismo, zato sem vstopila. Ob vstopu v grad pa sem ugotovila, da je to grad čarovnice.

Povabila me je v svojo sobo. Vprašala me je: "Kaj počneš tu?" Rekla sem le: "Iščem grad, kjer živi princ, da mu izročim pismo." "Kakšno pismo?" je vprašala čarovnica. "Skrivnostno pismo," sem ji odgovorila. "Pokaži mi ga!" je ukazala. Pismo sem povlekla iz torbe, ona pa mi ga je izpulila iz rok.

Strgala je ovoj in prebrala: "Rešila te bom jutri ob sončnem zahodu." Kar naenkrat sem pristala v kletki poleg nekega dečka. Izkazalo se je, da je bil princ on. Povedal mi je, kako se je znašel tam.

Naslednji večer je res prišla princesa, čarovnica pa jo je pripravljena čakala pred vrati. V kletki je pristala tudi princesa. Čarovnica nas je večkrat pustila stradati več dni zapored in nas mučila s težkim delom. Nekega dne pa sem med delom ukradla ključke kletke, kjer smo bili zaprti. Ko je čarovnica zaspala, smo pobegnili iz gradu.

Zaradi pisma, ki ga nisem uspela prenesti princu, je princesa za tako delo raje zadolžila sla, jaz pa sem bila še naprej njena spletna.

Asja Kastrin, 6. a

Spoznala sem svojo zmoto

Vsa svoja doživetja in pustolovščine bi rada zdaj, na svoja stara leta, pripovedovala svojim vnukom. Oh, ko bi jih vsaj imela. Vendar za to ni kriva usoda, ampak jaz sama. Obžalujem svojo odločitev, da sem šla v samostan in postala nuna.

Moja zgodba se je začela pred mnogimi leti. Bila sem tako lepa, imela sem tako čisto, nežno kožo. Dneve in tedne so k meni prihajali snubci iz različnih krajev. Vendar sem vse zavrnila, bila sem sebična, samovšečna in izbirična. Zdaj, ko se vračam v spomine, svoje obnašanje pogosto obžalujem.

Svojega ženina sem si določila kar sama. Še zdaj se spominim, kakšen je bil. Imel je vitko, lepo postavo. Črni lasje so mu zakrivali obraz in imel je tako modre oči kakor nebo. Bil je najlepši vitez daleč naokrog. Imenoval se je Ostrovrhar.

Napočil je dan svatbe, ki se je pripravljala dolgo pred tem. Pričakovanja so bila velika, vzdušje pa napeto. Imela sem oblečeno dolgo belo obleko. Moji košati lasje so segali do sredine hrbta. Sijala sem od same lepote in tega sem se tudi zavedala. Napočil je trenutek, ko bi se vzela, vendar je tisti trapasti pevec vse pokvaril. Povedal je, da nekje v Bosni živi lepše dekle od mene po imenu Lejla.

V obraz sem postala rdeča. Te besede mi nikakor niso bile po volji. V sebi sem imela mešane občutke. Bila sem ogorčena, osupla in tako strašansko besna. Brez premisleka sem v boj poslala svojega bodočega moža. S tem sem močno ogrozila njegovo življenje. Ukazala sem mu, naj mi pripelje tisto Lejlo in prisegla pri bogu, da če je to res, kar trdi pevec, grem v samostan in se predam bogu.

Ostrovrhar se ni vrnil. To me je bolelo. Težko mi je bilo pri srcu, ker je imel rajši Lejlo. Ampak svoje zaobljube sem se morala držati. Odšla sem v samostan.

Šele zdaj, na svoja stara leta, se zavedam svoje velike napake, ki se je ne da popraviti. Žal mi je zaradi grdega obnašanja. Naredila sem veliko napako, ampak preteklosti se ne da spremeniti.

"To je moja zgodba," sem zaključila stvar. Iz za stene se je zaslišal globok vzdih in že znane besede: "Bog te odreši grehov, pojdi v miru."

Bila sem pri spovedi, nekemu sem se morala izpovedati, in res mi je za trenutek odleglo, vendar globoke srčne rane se ne bodo nikoli zacelile. **Hana Matjašič, 8. a**

KRALJ MATJAŽ SE PREBUDI

Kralj Matjaž se prebudi,
ko brada pod Peco mu
devetič okoli mize se zavrti.
Starec ne ve, kaj bi,
zato v neznanu se napoti.

Hodi, hodi, išče, išče,
končno kraje vse razišče.
A le eno mu preostane,
madžarski kraj te države.

Končno se na noge spravi
in se hitro tja odpravi.
Starec naš čez mejo pride,
ko nesrečnež star v Blatnem
jezeru pristane.

Hitro dvigne svojo brado in
zavoha dobro hrano.

Tam v daljavi tam zagleda
tablo z napisom Budimpešta.

Kralj Matjaž hodi kakor slepa miš,
saj na ulici je polno hiš.

A pri eni se ustavi,
saj ne more se upreti
tej vonjavi.

Stopi v čardo, čudno gleda,
saj na mizi je paprikaša
polna skleda.

Oštir mu še tokaj in ogrsko pripravi
in ko Matjaž vse pospravi,
se z Rubikovo kocko
h Gustavu odpravi.

N
a
s
t
j
a

P
r
u
s
n
i
k

Gedichte (pesmi)

Pri dodatnem pouku nemščine smo učenci od 7. do 9. razreda ustvarjali in pisali pesmi ter za vas pripravili tudi rebuse. Poskusi jih rešiti.

Anja Peternel

Die Verkehrsmittel

Auto und
Zug und
S-Bahn und
U-Bahn und
Flugzeug und
Motorrad und
Fahrrad und ...

Tine Bračko, 9. b

Meine Freunde sind

Langweilig und
nett und
streng und
lustig und
doof und
freundlich und
blöd und
sympathisch und ...

Anja Habič, 8. b

Das Gemüse

Bohnen und
Salat und
Paprika und
Zucchini und
Pilze und
Oliven und
Zwiebel und ...

David Benedičič, 8. a

Die Haustiere

Hund und
Papagei und
Katze und
Kanarianvogel und
Maus und
Kaninchen und
Hamster und
...

Ana Jeras, 7. a

Das Möbel

Stuhl und
Tisch und
Schrank und
Sofa und
Bett und
Lampe und ...

Matic Klopčič, 7. b

Ich habe mein eigenes Zimmer

Ein großer Schreibtisch
und neue Farbstifte
und viele Hefte
und zwei Lampen
und ein Buch mit tausenden Seiten
und ein Kalender und ...

Mateja Macut, 9. b

REBUS

REŠITVE REBUSOV NAJDETE NA KONCU ČASOPISA.

1 2 3 4 5 6 7 — 1 2 3 — 1 2 3 4 — 1 2 3 4 5 6 7 8 — 1 2 3 4 5 6 7 8

Anja Habič, 8. b

IZPOD PERESA

1. 1 2 3

5. 1 2 3 4 5 6 7 8

6. 1 2 3 4 5 6 7 8

2. 1 2 3 4 5

7. Berg ist 1 2 3 4 5

3. 1 2 3 4 5 6 7 8 9

4. 1 2 3 4 5

8. 1 2 = 0 3 4 5 6

Tina Sluga, 7.b

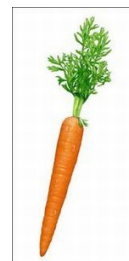
1234 -----

REBUS

123456789

12345678

4

123 4

0

--

1234

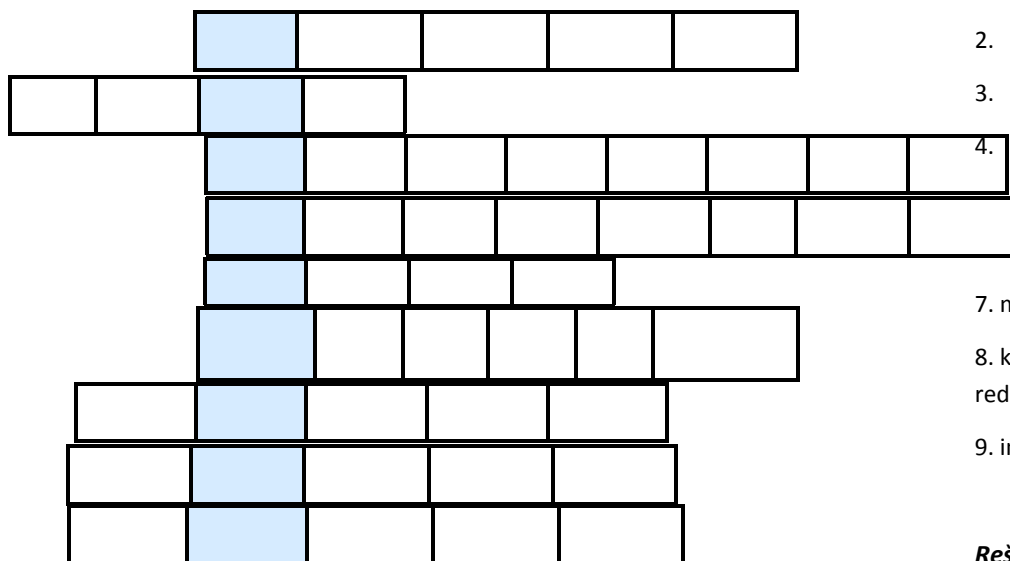
-

123456789

1=V

KRIŽ KRAŽ

1. kar nosimo v glavi, da smo bistri
2. pustni .... (njam!)
3. kdor čara
4. splet ali i...
5. Maze (ime)
6. vest ali ...
7. majhna miš
8. kar dobimo v šoli, zapisano v redovalnico
9. ime učiteljice Spasić

Rešitve nemških rebusov:

SCHOKOLADE

HUNGER IST DER BESTE KOCH.

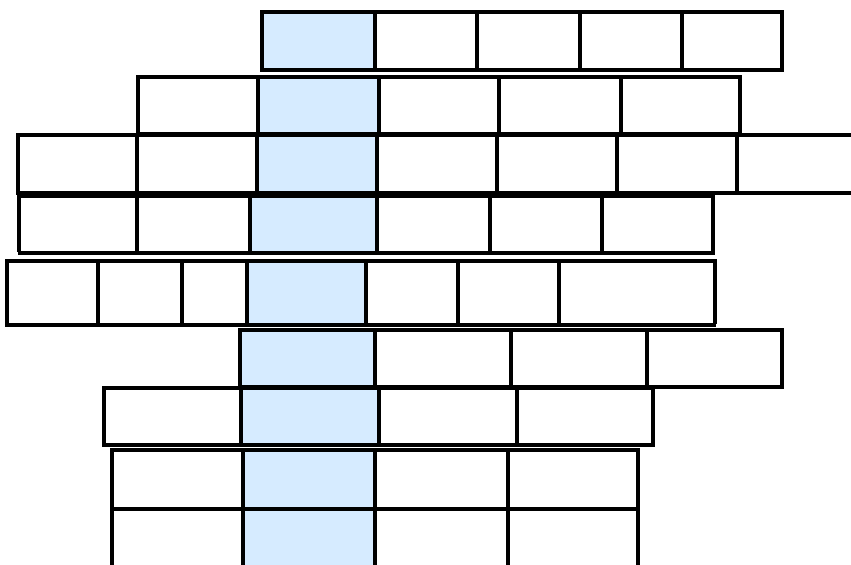
KANARIENVOGEL

Sestavila: Jasmina Alibegić, 7. a

Rešitev: Česar se učenci veselimo. Komaj čakamo, da nas obiščejo.

Pravilna rešitev nagradnega kviza se glasi: Uspelo ti je. Med številnimi prispelimi odgovori smo izžrebali tri dobitnice: **Uršo Mati Djuraki, Petro Birsa in Pio Bratož**. Čestitamo!!! V uredništvu jih čakajo praktične nagrade.

Rešitev: nogometni klub in mesto v Kataloniji

1. ime učitelja športne vzgoje Cerca
2. glavno mesto Francije
3. slovenska pokrajina (Slovenj Gradec)
4. dlaka
5. letni čas
6. pristanišče ali ...
7. nočna ...(kar te tlači)
8. ime naše novinarka Habič
9. pokrivalo za glavo

8. novinarka Pr(a)ve besede Habič

Sestavil: Nace Hočevnar, 7. a

HOROSKOP

OVEN

Učenec: Konec šolskega ti bo prinesel veliko ljubezni in sreče. Nekega posebnega dne ti bodo prijatelji povedali nekaj, kar že dolgo pričakuješ. Uči se le tisti dan pred testom, saj le tako boš uspešno zaključil

šolsko leto.

Učitelj: Opozorilo! V začetku tedna si kupite dobro zalogo lekadolov, saj vas bodo učenci ta teden spravili na rob živčnega zloma. Lep teden vam želimo!

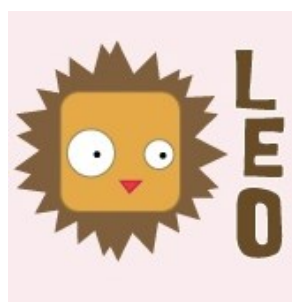
DVOJČKA

Učenec: Izogibaj se jedilnice, saj se ti ne piše dobro. Ocene se ti bodo poslabšale, zato se moraš bolj učiti. Starši ti bodo težili in vsi ti

bodo šli na živce. Tvoja simpatija te bo vzela pod drobnogled, zato pazi, v kaj se oblačiš.

Učitelj: Teste in spraševanja prestavite na naslednji teden, saj se učenci ne bodo učili. Vplačajte loto ali si kupite srečko in zadeli boste veliko denarja.

LEV

Učenec: Imeli boste srečo z ocenami. Starši vas bodo hvalili. Počitnice bodo super, saj boš spoznal/-a osebo svojih sanj. Našel/

našla boš tvoj skrivni talent, ki ti bo prinesel slavo.

Učitelj: Tudi, če ste zelo dober/-a učitelj/-ica, se vam lahko v jedilnici pripeti nesreča, zato ne oblačite lepih oblačil, da vas kdo ne polije. Ne obujte novih čevljev, saj bodo kmalu namazani z medom in marmelado. Na morju se boste borili z meduzami kot levi, a boste kljub temu preživeli več časa na plaži kot v vodi.

BIK

Učenec: Tvoja simpatija te bo opazila v ponedeljek v mali avli. Če se ti ne da učiti, en nasvet: zvečer si pod blazino daj zvezek in zjutraj se boš zbudil s polno glavo znanja.

Učitelj: Stop! Kriza v Sloveniji! Tudi Vi bi lahko pomislili, da z domačimi nalogami in testi porabimo največ papirja. Ne dajte nalog in ukinite teste. Prosimo vas za razumevanje. Hvala!

RAK

Učenec: Neki fant/punca te že dolgo opazuje. Kmalu boš ugotovil/-a, kdo je to. Ko ga boš videl/-a, te najprej ne bo zanimal/-a, čez nekaj skupnih trenutkov, boš ugotovil/-a, da ti je oseba celo všeč. Ta mesec se uči le ob sobotah in postal/-a boš odličnjak/-inja. Ta mesec

ti bo zelo naklonjen! Izkoristi ga!

Učitelj: Ne skrbite dovolj za svoje učence! Vsak dan v tednu jih pocrkajte z najboljšo čokolado in napolnili jih boste z novo energijo. Tako boste dosegli odlične rezultate. Tudi Vi se vsak dan sproščajte s sklecami in trebušnjaki, za mišice in kondicijo vsako jutro pojejte Milko. Zdravje pa bo v redu le, če upoštevate ta pregovor: Ena koka-kola lizika na dan odžene zdravnika stran.

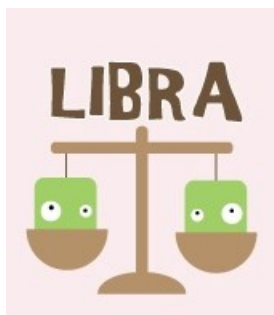
DEVICA

Učenec: Bodite zelo pozorni na vaše ocene, saj se ta teden lahko mnogo spremeni. Veliko boste razmišljali in tuhtali o stvareh na ljubezenskem področju. Mogoče se vaš skrivni oboževalec/-ka odkrije še ta teden.

Učitelj: Bili boste polni energije, saj se zavedate, da bodo kmalu počitnice ter si boste končno spočili od zoprnih učencev. Zvezde so Vam namenile sanjsko poletje, če zaključite 96 % učencem pet. Ne zamudite te priložnosti! Nekaj lepega Vas čaka na Sejšelih.

TEHTNICA

Učenec: Želeli si boste biti v središču pozornosti, kar vam bo povzročilo spor z najboljšim prijateljem. Veliko boste v dvomih glede dobrih prijateljev, vendar boste kmalu ugotovili, da se motite. Precej se boste naučili iz napak, ki ste jih zagrešili pred kratkim.

Učitelj: Želeli si boste biti sami med štirimi stenami, ker si boste želeli spočiti od napornega dela. Zaradi tega bo vaše najbližje zaskrbelo, kaj se dogaja z vami, saj nikoli niste bili taki.

STRELEC

Učenec: Vam zelo ljubljena oseba bo pokazala svojo drugo plat in začeli boste dvomiti v

ljudi, ki jih poznate. Nikakor ne rešujte sporov po telefonu, saj boste zadeve še bolj zapletli.

Učitelj: Ne verjemite v ljubezen na prvi pogled, saj vas lahko pogled prevara. Želeli si boste resne zveze, vendar oseba na drugi strani tega ne bo tako jemala. Hitro zaključite ocene in si vzemite čas za družino, saj ne vedo več, ali ste se izselili ali pa ste še vedno njihov član.

VODNAR

Učenec: Uredili boste svoje težave in ob tem se boste odlično počutili! Na morju se pazite meduz in nikar ne zahajajte v globoko morje. Na plaži boste srečali starega prijatelja, ki vas bo

Učitelj: Poglobili se boste v zanimiv roman, pri katerem ne boste želeli konca. Službo boste popolnoma odmislili in se posvetili le sebi in svojim najbližjim. Dnevi, ki vas čakajo, bodo prepolni ljubezni, sreče in miru. Prepustite se tokovom, da vas odnesejo v neznane globine medsebojnih odnosov.

ŠKORPIJON

Učenec: Zgodilo se vam bo nekaj, zaradi česar vas bodo vsi drugi opazovali. Dosegli boste cilje, ki ste si jih zadali in še v tistem trenutku razmišljali o novih. Med počitnicami boste doživeli noro pustolovščino, ki se bo končala tako, da bodo o njej poročali svetovni mediji.

Učitelj: Osamljeni boste in hoteli boste samo jesti, zato pazite na svojo postavo. Kmalu boste morali obleči kopalke, kar vam bo povzročilo veliko težav. Pazite, da vam na križarjenju ne ukradejo čez leto zasluženega denarja.

KOZOROG

Učenec: Ta teden boste v svojem namišljenem svetu, saj se nočete sprijazniti z realnostjo. Realnost pa je ta, da počitnice trajajo le dva meseca. To vam bo povzročilo težave v šoli. Že zdaj boste depresivni, saj se boste spomnili, da je 1. september pred vrati.

Učitelj: Napadel Vas bo morski pes! Vaši rokavčki bodo v morju spuščali in nekdo vas bo rešil. Med vama se mogoče kaj razvije. Ne prepuščajte se sončenju na napihljivi blazini, saj se vam lahko zgodi, da zaspate in vas valovi odnesejo na skrivnostni otok.

RIBI

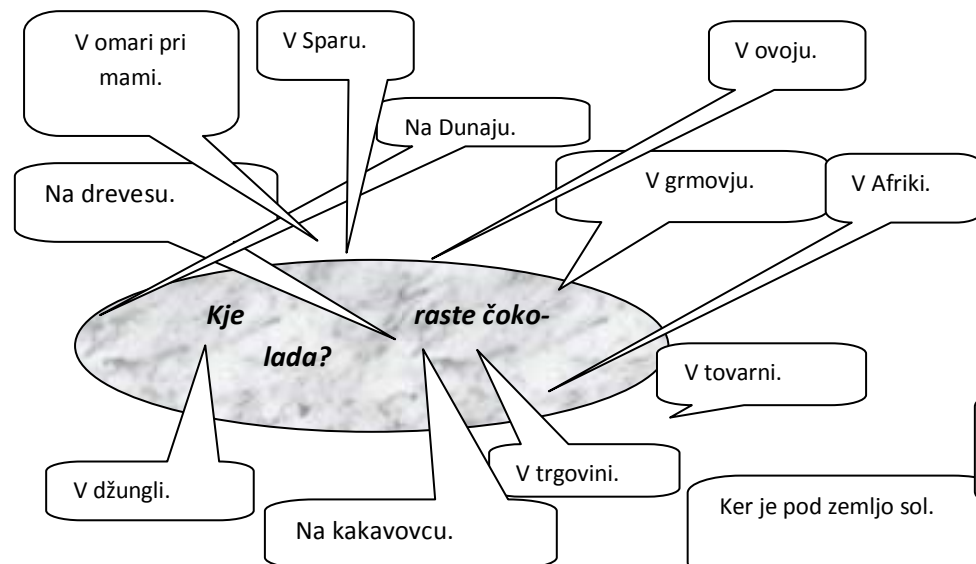

Učenec:

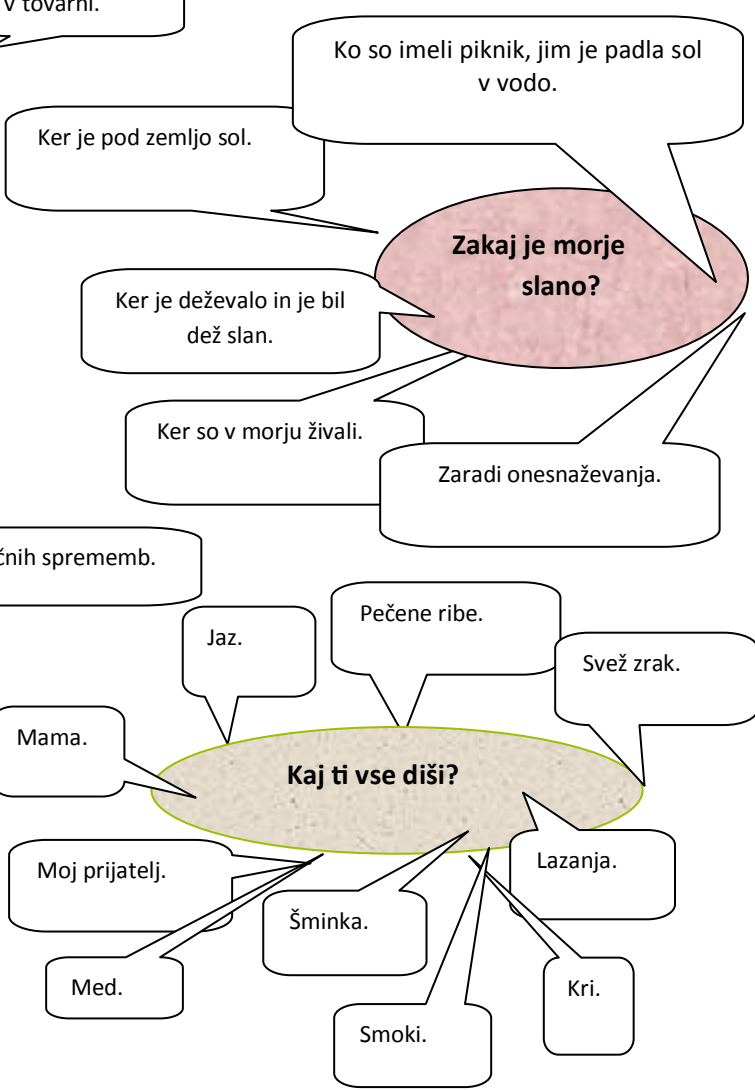
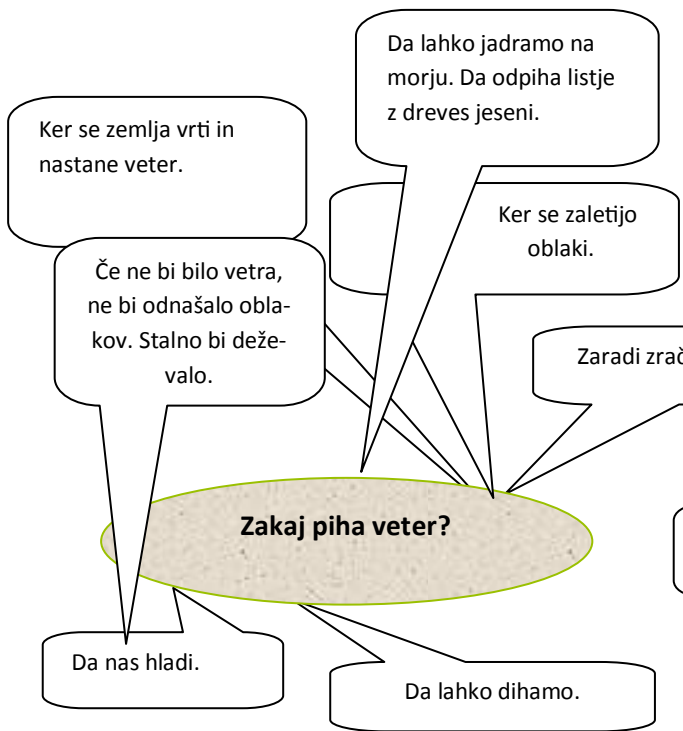
Preveč čustveno boste reagirali, ko vam bo sošolka rekla, da si ne zaslužite odlične ocene. Čakajo vas brezskrbni dnevi polni dogodivščin, delovnih zamisli in presenečenj. Zaljubili se boste v osebo, ki nosi rdeč telefon.

Učitelj: Že razmišljate o oddihu, a vam nebesna znamenja priporočajo, da zavihate rokave in podelite še preostalih sto petic, da bo dopust lep tako vam kot vašim učencem. Ljubezenske zvezde vam bodo naklonjene meseca julija, ko vam bo nekdo pomagal odstraniti 1000 bodic majhnih ježkov, na katere ste stopili.

MED ODMOROM

Novinarji Pr(a)ve besede so stopili med drugošolce in tretješolce, da bi jih povprašali o naravnih pojavih in drugih stvareh. Preberite, kako domiselne odgovore so nam dali. Hvala vsem za izvirnost!!!

R EKLAME

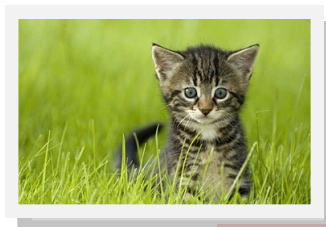
ALI SE ZARADI DOMAČEGA LJUBLJENČKA POGOSTO ODREČETE DOPUSTU?

Tukaj je rešitev. ŠAPKO d.o.o. Z veseljem Vam priskočimo na pomoč.

Med Vašo odsotnostjo nam zaupajte svojega ljubljénčka in na počitnice odidite brez skrbi. V času, ko Vas ne bo, lahko skrbimo za pse, mačke in ostale ljubljénčke.

Pokličite nas vsaj 14 dni pred načrtovanim odhodom, da se z Vašim hišnim ljubljénčkom spoprijateljimo.

Poskrbimo za hrano, higieno in redne sprehode. Potrudili se bomo, da bodo Vaši hišni ljubljénčki med igro pozabili na Vašo odsotnost.

Barbara Štuhec, 6. b

ŠAPKO d.o.o.

Tel.: 041 956 437

Naslov: Medvedja ul. 10

1321 Kostanjevica

Zobna proteza Zobex

Če vas skrbi, da vam bodo izpadli zobje ali pa bi preprosto radi, da vaš pes ugrizne soseda, potem je zobna proteza Zobex kot nalašč za vas. Primerna je za starejše ljudi, otroci pa se lahko že v otroški dobi navadijo nanjo. Z veseljem pa bo krasila tudi vaše hišne ljubljence. Pokličite nas na 031 123 456 ali nas obiščite v ordinaciji na ulici Zobkov 16 in spet boste lahko grizli!

P.S. Če z izdelkom ne boste zadovoljni, vam na žalost vaših prejšnjih zob ne moremo povrniti.

Ana Mulej, 6. b

IPAD BIG

Predstavljamo Vam naš novi izdelek. IPAD BIG!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

Imate očala? Ste se jih naveličali? Potem je iPad BIG prava izbira za Vas.

Je edinstven z veliko naprednimi funkcijami. Tu je ena najnovejših. Ali Vas je strah, da iPad ne bo vzdržal dežja ali drugih padavin? Potem je prava rešitev za Vas aplikacija Dežni ščit. Pritisnete le ikono na zaslonu in zgodilo se bo! Če pa bo iPad ostal doma, lahko dežnik preprosto snamete. Vsebuje pa tudi veliko drugih različnih funkcij: Apple store, kamero, iTunes. Poseben je, saj se v vodi spremeni v vodno blazino. Pri tem se seveda ne poškoduje. Če pa se mu vseeno kaj pripeti Vam ponujamo 15 letno garancijo.

Vas zanima izgled te fantastične naprave? Ponujamo ga v vseh barvah in vzorcih. V višino meri 60 cm, v dolžino 40 cm, v širino pa le 10 cm. Diagonala zaslona pa je kar 70 cm!!!!!!!!!! Nekateri ga uporabljajo kot računalnik, televizijo ali pa na njem preprosto pišejo različne zapise. Spet drugi pa ga uporabljajo za branje knjig.

Če pokličete zdaj, Vam po znižani ceni ponujamo tudi iPhone mini. Prilagojen je za vsak Vaš hlačni žep, saj v višino meri samo 5 cm. Primeren je predvsem za tiste, ki so jim očala še vedno najboljši prijatelj. Ponujamo ga v rožnati, modri in zeleni barvi. Ne more se primerjati z drugimi telefoni, saj ima kar 2000 gigabajtov prostora in je vodoodporen. Omogoča Vam tudi fotografiranje pod vodo.

Obliži za hujšanje

Vas skrbijo odvečni kilogrami? Brez skrbi, saj smo mi tu! Naši obliži delujejo povsem naravno in učinkovito, pa še hitro delujejo. Uspeh in zadovoljstvo sta zagotovljena. Obliži pa bodo zagotovo hujši od vašega hujšanja! Na vas že čakajo v vaši lekarni.

P.S. Če boste preveč shujšali, imamo tudi obliže za povečanje telesne teže.

Ana Mulej, 6. b

Revija Cool

Se vam zdi, da o svetu slavnih veste premalo ali pa bi radi izvedeli še več? Ali pa vas mogoče zanima moda in ste ljubitelji slavnih ljudi? Če je odgovor da, potem je revija Cool prava za vas. Vaša popularnost bo z revijo Cool neprimerno narasla, vašo sobo bodo krasili plakati, ki jih najdete v reviji Cool. V reviji rešite teste, osvojite nagrade in se pri tem noro zabavajte! Revija pa vas že čaka na policah pri vašem prodajalcu revij in časopisov.

Ana Mulej, 6. b

Če pokličete zdaj, boste za obe napravi odšteli le 3999 EUR.

Pokličete nas lahko vsak dan od osme ure zjutaj do desete ure zvečer.

Pokličite zdaj na tel: 160101 ali 050301.

Barbara Štuhec, 6. b in Sara Klepac, 6. b

ŠOLSKA VEDEŽEVALKA FRANCKA BEVKOVIĆ!

Z vso svojo energijo vam ponujam informacije, da uspešno skupaj spremenimo vašo prihodnost. Če vaša preteklost ni bila čisto popolna, lahko vašo prihodnost spremenimo, kakor si želite. Pokličete nas lahko na telefonsko številko: 9494.

Vprašate nas lahko o ocenah, sporih s prijatelji, o novi simpatiji, o domačih nalogah, odmorih, prepirih z učitelji in podobno. Pozanimajte se, kaj se bo še zgodilo do konca šolskega leta 2013. Vsi doživljamo vzpone in padce, vendar mi lahko vaše padce popravimo in spremenimo, da boste imeli popolno prihodnost. Ker sem sodobna vedeževalka, mi vaša vprašanja o prihodnosti lahko pošljete tudi na moj e-mail: francka.bevkovic9494@gmail.com. Vedežujem iz kavne usedline, zelenega jabolka, kart UPS in mojih vsevidnih okroglih očal.

Verjetno me še ne poznate, ampak da vam bo bolj jasno, jaz sem vsevidna šolska vedeževalka. Če nimate časa, da bi me obiskali, si lahko sami napoveste prihodnost s pomočjo kavne usedline.

Vedeževanje s kavno usedlino je zelo priljubljen in star način vedeževanja oz. napovedovanja prihodnosti. Tudi meni je zelo pri srcu.

Ko slišite "škorganje ali šloganje iz šalce kafeta" najprej pomislite na staro ženico, ki bere prihodnost iz kavne usedline. Nekoč so se nekateri redki ljudje s tem profesionalno ukvarjali. To je bil izjemen vpogled v prihodnost. Ta način vedeževanja poznam, seveda, tudi jaz, zato bom delila umetnost kavne usedline z vami. Ampak bodite pozorni na količino kave, ki jo spijete, da ne postanete odvisni.

Vse kar potrebujete, je črna kava, voda, keramična skodelica s podstavkom in pečica ali štedilnik za gretje vode. Kavno skuhamo in jo nalijemo v skodelico. Ko je kava primerne temperature, jo zaužijemo, ampak pustimo usedlino in malo kave na dnu za naš postopek. Skodelico zavrtimo in jo obrnemo na glavo. Počakajte nekaj minut, da se usedlina strdi in potem umaknemo skodelico. Sedaj ste pripravljeni na napoved vašega življenja.

Skodelico vzemite v roke in se skoncentrirajte na oblike v usedlini. Če ste dovolj pozorni, lahko vidite v usedlini marsikaj: živali, črke, like... Nekaj sem vam jih predstavila na spodnjem spisku. Veliko sreče v življenju!

Znaki:

šestilo-krožite v začaranem krogu; **ravnilo**-dolgo življenje; **S, M ali T**-uspeh pri naravoslovju

SLO (skupaj)-uspeh pri slovenščini; **SLO** (bolj narazen)-neuspeh pri slovenščini; **trikotnik**- ne vem

kvadratik-neuspeh pri matematiki; **krog**-uspeh pri matematiki **mamutova kost**-vprašan boš zgodovino

črna nota- bil boš ob dober glas; **bela nota**-vprašan boš glasbo **žoga**-zadel boš trojko s polovice igrišča (v zadnji sekundi) **hamburger**- pri malici bo zmanjkalo kruha **kruh**- pri malici bo zmanjkalo hamburgerjev

žaga- zaljubljen/-a se boš v učilnici tehnike **palačinka**- pri gospodinjstvu boš zažgal torto **eproveta**- eksperiment ti bo uspel (Opazil-a te bo!!! Simpatija namreč!) **knjiga**- učitelj Bojan bo dal novo domače branje(Grrrrrr!) **štalca**-

v novem tednu se ti obeta dežuranje v hlevčku

Pripravile: Selma, Sara in Nika

VICI

Učiteljica biologije opazi, da Janezek ne posluša razlage, zato ga vpraša:

»Janezek, kaj je zeleno in skače po travniku?«

Deček je čisto odsoten, a kljub temu odgovori na vprašanje:

»Daljinsko vodena kislina kumarica!«

Mihec vpraša očka:

»Ali vlaki vozijo po strehah?«

»Ne, po tirnicah.«

»Zakaj pa tukaj piše, da je vlak povozil dimnikarja?«

Gospod Kovač stopi iz stanovanja in zavpije, da odmeva po celem bloku:
»Nehajte že enkrat igrati na trobento! Še zmešalo se mi bo zaradi hrupa!«

Nekdo mu odgovori:

»Saj se vam je že zmešalo! Že eno uro ne igram več!«

Janezkova babica nenapovedano pride na obisk.

Janezkov očka jo vpraša:

»Boste dolgo ostali pri nas?«

»Tako dolgo, kolikor me boste prenašali.«

»Potem ne boste počakali niti na kavico?«

Liza reče mami:

»Mamica, imam dve novici, eno dobro in eno slabo.

Slaba novica je, da sem v nareku naredila 30 napak in sem zato dobila cvek.«

»30 napak? In cvek! Saj to je pravzaprav dobra novica. Pravi čudež je, da te niso vrgli iz šole.«

»Mama, dobra novica je, da je učitelj spregledal tri napake ...«

»Janezek, kje imaš spričevalo?« vpraša oče.

Janezek:

»Posodil sem ga Petru, da bo z njim prestrašil očeta.«

Prpravila: Anja Habič

Vir: Miki Miška 2007

V cirkusu je požar.

Direktor miri množico:

»Brez panike! Saj imamo dva požiralca ognja!«

V živalskem vrtu se srečata dve kobilici.

Opazujeta zebri.

Končno ena reče drugi:

»Zaspanki! Šele tri je ura, pa sta že v pižamah!«

Neki skopuh pride k brivcu in reče:

»Prosim, obrijte mi samo pol obraza.«

»Zakaj pa samo pol?«

»Ker grem danes k fotografu, ki me bo slikal v profilu!«

Gospod Kovač vpraša soseda:

»Zakaj vaš sin ni postal mornar na podmornici!«

»Ker se ni mogel odvaditi spati pri odprtem oknu.«

Janezek dobi novo kolo. Pelje se prvi krog okoli hiše in pri drugem krogu vpije:

»Glej, mama, peljem se brez rok!«

In tretji krog in zavpije:

»Glej mama, zdaj se peljem brez nog.«

In sledi četrti krog in zavpije:

»Glej mama, brez zob!«

Janez gre s prijateljico v kino, pred vhodom si kupi čokolado, ki jo med predvajanjem odvijte in začne grizljati.

»A je dobra?« ga vpraša prijateljica ...

»Odlična. Škoda, da si je nisi kupila še ti.«

Lana Levstek, 8.a

SLADKO ŽIVLJENJE

Narisala: Maša Lavrič, 6.a

